

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1007

DE DRIE HASTINGS.

20 cent

„Wat weegt die halter?“ vroeg Henderson in gebrekkig Fransch.

NIEUWE SERIE

DE DRIE HASTINGS.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE AUTOBANDIETEN.

Het was omstreeks half drie in den middag en de Groote Boulevards te Parijs boden een levendig schouwspel op dien heerlijken vroeg-zomerdag.

Op den breeden, door het gebruik glimmend geworden rijweg was een onophoudelijk komen en gaan van auto's van allerlei aard, fraaie limousines, vrachtwagens, snelle sportcars, geweldige toerwagens, rijtuigen, huurauto's en fietsen, en de verkeersagenten hadden soms vrij wat moeite, dien chaos van voertuigen in het goede spoor te houden.

Op de trottoirs verdrong zich een dichte menigte, blijde gestemd, nu het weder, na een tijdperk van guurheid en regen, eensklaps geheel was omgeslagen.

Waar men ook zag — niets dan verheugde gezichten, lichte costuumpjes, schitterende oogen.

Iedereen scheen luid te spreken alsof men op die wijze lucht wilde geven aan zijn vreugde over den zomer die dan toch eindelijk gekomen was.

Ter hoogte ongeveer van de Rue du Faubourg Montmartre wandelden twee heeren die blijkens hun kleederen en uiterlijk vreemdelingen, en wel zonen Albions waren.

De één was lang, gespierd, breed van schouders en slank van middel, met een scherp geteekend gelaat, doordringende grijze oogen, een licht gebogen neus, en even aan de slapen grijzend haar.

Hij droeg een lichtgrijs sportcostuum dat zijn krachtige gestalte voordeelig deed uitkomen.

Zijn metgezel had een rond en blozend gelaat, met zachte trekken, en heldere blauwe oogen, die aan het gezicht een bijna jongensachtige uitdrukking gaven.

Hij was vrij wat kleiner dan de andere oudere man, maar ook zijn lichaam legde getuigenis af van een leven van sport en oefening in de buitenlucht.

De beide vreemdelingen waren John Raffles en zijn trouwe vriend Charles-Brand.

Waarom de Londensche Gentleman-Inbreker en zijn onafscheidelijke metgezel zich in de Fransche hoofdstad bevonden, zal weldra volgen uit het gesprek hetwelk zij met elkaar aanknoopten, zoodra zij de breede en heel wat stillere Rue Lafayette bereikt hadden, waar zij konden praten, zonder gevaar te loopen, dat hun woorden gehoord werden door ooren,

waarvoor zij niet bestemd waren.

Charles Brand was de eerste die sprak over het onderwerp, dat hem zoozeer ter harte ging.

— Nu zou ik eigenlijk wel eens willen weten, Edward, wat ons nog hier terughoudt, nu die vervloekte Dr. Cox toch weder ontkomen is, en de kans wel zeer gering mag heeten, dat wij zijn arrestatie bijwonen! begon hij, de blauwe oogen op het gelaat van zijn vriend vestigende.

— Heel eenvoudig, Charles! antwoordde Raffles, een versche sigaret uit zijn koker te voorschijn halend. Je zegt zelf, dat de kans gering is — en hoe klein zij ook moge zijn — ik wil eerst nog eens afwachten, of de Parijsche politie er wellicht in slaagt, mijn doodsvijand, den chef van het dievengenootschap van den Gouden Sleutel, te vatten!

— Ik zeg je, dat het vruchteloos wachten zal zijn! hield Charles vol. Cox heeft te Parijs minstens evenveel vrienden als te Londen, en hoe die hem helpen, dat hebben wij kunnen zien — nog hedenmorgen, toen het noodig was, een afgelegen huis, waar een paar dozijn zijner vrienden zich hadden verschanst, met behulp van tanks en een vliegmaschine aan te vallen!

De jonge man balde woedend de vuisten, als hij hier aan dacht — en wel mocht hij dat doen!

Acht dagen geleden ongeveer was John Raffles, de lang gezochte vijand van Scotland Yard, naar Parijs gekomen, om zich daar meester te maken van een verzameling juweelen, die toebehoorden aan een door speculatie schatrijk geworden stadgenoot.

Dat was hem ook gelukt — maar bij die gelegenheid had hij Dr. Cox teruggezien, die het eveneens op die juweelen bleek te hebben voorzien!

En wat dat betekende, dat wist alleen Charles Brand!

Dr. Cox was de aanvoerder van een geheim genootschap van de gevaarlijkste dieven en moordenaars, en hij was de doodsvijand van den Grooten Onbekende, die zijn beide voorgangers ten onder had gebracht — de een had het leven verloren in een poging om Raffles te doden — de tweede had zijn talloze misdaden aan de galg moeten boeten.

Reeds ettelijke malen hadden de twee mannen tegenover elkander gestaan, beziel met den wensch, elkander van het leven te berooven, want zij wisten maar al te goed, dat één van beiden te veel was op deze wereld.

Tot dusverre waren zij er evenwel slechts in geslaagd, elkander eenige verwondingen toe te brengen, die er niet toe bijdroegen, de gevoelens jegens elkander te verzachten.

Hier te Parijs was Raffles er achter gekomen,

dat Cox zich ophield in een afgelegen huis in de voorstad Pantin, waar Cox was opgenomen door een vriend die daar woonde, nadat hij gewond was bij een poging, hem te vatten in het hotel waar de man van de juweelen eveneens zijn intrek had genomen, op aanwijzing van Raffles.

Deze zelf had den bandiet aangeschoten, en hij had zoo lang naar hem gezocht tot hij eindelijk een spoor van hem had gevonden.

Dat was op een zeer eigenaardige wijze in zijn werk gegaan.

Raffles had namelijk gezien, dat Cox bij zijn ontvluchting uit het hotel werd opgewacht door een auto, waarvan de lantaarns zeer dicht bij elkander stonden, hetgeen met name bij sommige wagens van het merk Lancia het geval is.

Den daarop volgenden dag had er een brutale bankroof in de Rue Demours plaats, waarvan twee jonge bankbeambten het slachtoffer werden — en daarbij hadden de bandieten gebruik gemaakt van een auto, waarvan de chauffeur gewond kon worden gevat, terwijl de anderen in de auto met den buit ontkwamen.

Die auto was een Lancia!

Raffles maakte hieruit de noodige gevolgtrekkingen en dadelijk begaf hij zich onder het mom van een particulier detective uit Londen, die naar Parijs was gekomen om daar Dr. Cox te zoeken, naar den meester van den gearresteerden chauffeur, Graaf Bilancourt.

En in de kamer van den misdadigen chauffeur vond Raffles een aantal papieren, behendig verstopt en in geheimschrift vervat, waaruit duidelijk de samenhang bleek van de gepleegde misdaad niet alleen, maar die ook de plek meldde waar Cox zich schuil hield.

Dat was een eenzaam gelegen huis in de voorstad Pantin.

Maar een medeplichtige van den chauffeur, bediende in het huis van Graaf Bilancourt, was er op het laatste oogenblik in geslaagd, de schurken te waarschuwen, en er was een volkomen beleg van het huis noodig, waarbij aan beide zijden doden en gewonden vielen, om de bandieten te overmeesteren.

Maar Cox had zich weten te redden!

Gebruik makend van de omstandigheid, dat een edelmoedig geneesheer hem kwam bezoeken, overviel hij den grijsaard, nam zijn plaats in en reed weg met de auto, die den dokter naar het belegerde huis gebracht had.

Wel werden alle autobandieten en hunne medeplichtigen gedood, gewond, of gevangen — maar de man waar het Raffles om ging, was weder ontkomen!

Dit alles was dienzelfden morgen voorgevallen, en reeds hadden de middagedities lange verhalen over het voorgevallene gebracht, die gretig gelezen werden.

Men bracht hulde aan de twee Engelsche detectives en hun reusachtigen helper en betreurde het, dat zij zoo eensklaps verdwenen waren, zoodra het huis waar de bandieten zich hadden verschanst, was ingenomen.

Zoo stonden dus de zaken, en Charles was de meening toegedaan, zooals wij gezien hebben, dat het in het geheel geen nut meer had, te Parijs te blijven, nu Cox gevlucht was.

Maar Raffles dacht er anders over, en hij wilde niet heengaan, voor hij de stellige zekerheid had, dat Cox zoo goed verscholen was dat het volkomen nutteloos zou zijn, zijn arrestatie af te wachten.

Gedurende eenigen tijd liepen de beide vrienden zwijgend naast elkander voort.

Toen begon Charles weder:

— Hoe lang denk je hier dan nog te blijven?

— Geef je mij een week? vroeg Raffles glimlachend.

— Goed! Een week dan! Maar wij hebben veel te doen in Engeland, vergeet dat niet! Je hebt beloofd persoonlijk aanwezig te zijn bij de inwijding van het Tehuis voor Oorlogsinvaliden, dat op jouw kosten in het Noorden van Schotland is gebouwd. Ook mag je niet ontbreken op het feest van de eerste steenlegging van het kinderziekenhuis, dat je hebt laten oprichten in Houndsditch, te Londen. En zoo is er nog veel meer.

Raffles haalde ongeduldig de schouders op.

— Ik vind die officieele rompslomp tamelijk vervelend en overbodig! zeide hij korzelig.

— Maar het is nu eenmaal noodzakelijk Edward, dat je in je hoedanigheid van Lord Aberdeen, den grooten philanthroop, acte de présence geeft, zooals onze tegenwoordige gastheeren, de Franschen, het zeggen! Het zou opzien baren als je daarbij wegbleef!

— In 's hemelsnaam dan maar! zeide Raffles zuchtend. Maar die week moet ik hebben! Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat die ellendeling van een Cox ons een streek heeft gespeeld, die hem misschien voor goed buiten het bereik van de politie heeft gebracht!

— O, nu ben je te pessimistisch, Edward! riep Charles uit. Die man schijnt niet te kunnen leven, als hij geen misdaden bedrijft! Bedenk

eens, dat hij ofschoon hem in Engeland stellig de doodstraf wacht, als zij hem te pakken krijgen, niet gearzeld heeft, om een poging te doen, die juweelen van Hunter in zijn bezit te krijgen. Neen, ik ben er van overtuigd, dat hij, zoodra hij geheel en al van zijn wonden genezen is, dadelijk weer aan den slag zal gaan — en als hij niet zeer voorzichtig is, dan kan hem dat het leven kosten!

Weder liepen de twee mannen eenigen tijd zwijgend voort, tot Charles opmerkte:

— Zou Cox weten dat je hier bent?

— Zeker weet hij het natuurlijk niet! Maar het zou mij niet verwonderen als hij verdenking koestert! Hij leest natuurlijk de bladen, en hij zal het wel vreemd vinden, dat die zoogenaamde Londensche detectives zoo spoorloos verdwenen zijn! Ook hun aantal, en het feit, dat er een soort reus bij was, onze brave James zal hem wel te denken geven!

— Het zou onze positie verzwakken als hij het wist of vermoedde!

— Best mogelijk, maar dat zal mij toch niet beletten, hier een week te blijven en de kat uit den boom te kijken?

En met die woorden werd het gesprek, tenminste over dit onderwerp, beëindigd.

De twee vrienden wandelden nog eenigen tijd rond, en riepen op den Boulevard de la Villette een auto aan, die hen in een half uur naar hun hotel aan de Champs Elysées bracht, waar zij Henderson, den trouwen chauffeur, bezig vonden met het schoonmaken van de auto, — zooals zij trouwens niet anders verwacht hadden, want de reus beschouwde de auto's van Zijne Lordschap Aberdeen als zijn kinderen!

Met eenige spanning zagen de vrienden de avondbladen tegemoet maar deze bevatten niets anders dan een breedvoerig relaas over het beleg van het huis der autobandieten, sommigen met vele illustratiën, zooals dit in Frankrijk de gewoonte is — maar Raffles en Charles kenden daarvan alle bijzonderheden, want zij hadden er immers een hoofdrol bij vervuld!

Van Cox geen woord — hij was verdwenen alsof hij door den grond was gezonken!

Dien avond bezochten de twee vrienden de Comédie Française, waar zij genoten van een voortreffelijke opvoering van Molière's „Tartuffe" en zij begaven zich dadelijk daarop ter ruste, want de dag was vermoeiend geweest!

HOOFDSTUK II.

DE PAPIEREN VAN DEN CHAUFFEUR.

De ochtendbladen van den volgenden morgen bevatten nadere bijzonderheden van den strijd om het huis te Pantin, en natuurlijk maakten alle bladen vergelijkingen tusschen dit gevecht en dat van jaren geleden te Choisy-le-roi, toen een groot aantal politieagenten en militairen de garage belegerden, waar Bonnot zich verscholen had.

Maar nog altijd geen woord over Cox, of het moest dan zijn de mededeeling dat de politie zijn spoor volkomen bijster was.

Het bleek uit de verklaring van den chauffeur van den geneesheer, wiens plaats de schurk had ingenomen, dat Cox dicht bij het gasthuis, waarheen hij had moeten gaan, was uitgestapt en den chauffeur had toegeroepen dat hij op hem moest wachten.

De chauffeur had ook inderdaad een vol uur gewacht, maar toen was hij naar zijn garage gereden, daar hij meende, dat zijn meester of wien hij daarvoor aanzag van plan veranderd was.

In dat eene uur had Dr. Cox natuurlijk volop den tijd gehad zich uit de voeten te maken — het mocht zelfs twijfelachtig heeten of hij nog wel te Parijs zou zijn!

Misschien had een zijner vrienden in de Fransche hoofdstad hem aan een snelle auto geholpen die hem tot dicht bij de Belgische grens zou brengen.

Dr. Cox beschikte over een groot aantal vermommingen en men zou aan de grens wel zeer goed uit de oogen moeten zien om den sluwen misdadiger te herkennen en te kunnen arresteren!

Het was evenwel evengoed mogelijk dat hij zich voorloopig te Parijs verscholen zou houden, totdat het eerste gevaar geweken was, en de ijver en opmerkzaamheid van de politie een weinig verslapt zouden zijn.

Charles had het bericht in de bladen op zachten toon aan Raffles voorgelezen toen de beide vrienden in de conversatiezaal van het hotel Du Trocadero waren gezeten, en voegde er nu meesmuilend aan toe:

— Denk je dat je aan die ééne week genoeg zult hebben?

— Misschien niet — misschien ook wel, Charles! antwoordde Raffles kalm, de wegen

van het toeval zijn vaak ondoorgrondelijk en het is al eens meer voorgekomen dat het ons te hulp kwam, juist toen wij alle hoop hadden opgegeven.

Toch zouden de volgende dagen Charles blijkbaar in het gelijk stellen, want de meester — zoo luidde de naam van den chef van het groote misdadigersgenootschap — was en bleef onvindbaar.

Aan den ijver van de Fransche politie lag het niet, want zij stelde alles in het werk om den Engelschen misdadiger in handen te krijgen, die zeer waarschijnlijk een groot aandeel had gehad in de brutale bankroof in de Rue Demours, hoewel de gearresteerde bandieten met geen woord van zijn medeplichtigheid repten, zij verklaarden eenvoudig, den naam van Dr. Cox nimmer te hebben gehoord.

Het was maar al te duidelijk dat de vreeselijke discipline welke onder de leden van het Genootschap van den Gouden Sleutel te Londen heerschte, ook te Parijs werd gevonden — desnoods zouden al die schurken liever de guillotine trotseeren en het hoofd onder den valbij leggen dan verraad jegens den aanvoerder te plegen.

Bovendien bestond hier te Parijs niet het stelsel, hetwelk nog altijd te Londen geldt, en volgens hetwelk een der beschuldigten zich straffeloosheid kan waarborgen, door als zogenoemde kroongetuigen te worden gehoord, buiten eede wel te verstaan.

Met onverflauwd ijver doorzocht de politie de beruchtste wijken van Parijs in Beneville zoowel als in La Vilette, Montrouge zoo goed als in Malakoff — maar zonder eenig spoor van den gevreesden bende-aanvoerder te ontdekken.

Uit Londen waren nog eenige beambten van Scotland Yard gekomen, die aan de jacht gingen deelnemen, maar ook zij waren niet gelukkiger.

Het spreekt vanzelf, dat deze heeren zich met verwondering afvroegen wie toch wel de particuliere detectives hadden kunnen zijn, aan wier optreden het te danken was geweest, dat een zoo groot aantal hoogst gevaarlijke bankroovers onschadelijk hadden kunnen worden gemaakt.

Men noemde hun toen op het hoofdbureau van politie de namen van de twee Londensche

speurders maar daardoor werden zij niet veel wijzer, want die hadden zij nimmer gehoord.

Dit alles vonden Raffles en Charles vermeld in de groote boulevard-bladen die in dezen tijd van het jaar maar al te verheugd waren, hun kolommen op deze wijze te kunnen vullen.

Op den vierden dag meende Charles dat hij het pleit reeds gewonnen had en dat Raffles Parijs zou verlaten nog voor dat de gestelde termijn verlopen was, en zonder zich opnieuw in gevaarlijke avonturen te storten.

Maar de jonge man zou zich dienaangaande vergissen!

Het was omstreeks half negen in den avond en de beide vrienden hadden juist hun diner in het Café Anglais geëindigd, en zaten nu op het terras rustig hun sigaret te rooken en van den prachtigen avond te genieten, toen Raffles plotseling met de vlakke hand op het marmeren blad van het tafeltje sloeg, zoodat de juist passerende kellner van schrik omviel en riep uit:

— Ik zal een ander beroep moeten kiezen, Charles ik word kindsch!

— Vanwaar die zelfbeschuldiging, Edward? vroeg Charles verwonderd. Wat is er aan de hand?

— Wat er is? Wel, ik heb heelemaal vergeten dat ik nog altijd de papieren van Dujardin, den chauffeur van Graaf Bilancourt in mijn bezit heb!

— Nu, en wat zou dat? vroeg Charles tadelijk benepen, want zijn voorgevoel zeide hem, dat die papieren heel wat opschudding teweeg zouden brengen.

— Kom, kom — heb je al even weinig hersens als ik? riep Raffles ongeduldig uit. In die papieren — ofschoon ze in geheimschrift vervat waren, heb ik het toch uit kunnen vinden — staat onder meer de plek vermeld, waar de leden van een der grootste benden van Parijs, die van den „Zilveren Dolk" bijeen plegen te komen?

— Waar is dat ergens? vroeg Charles benauwd, die er heel wat voor zou hebben gegeven, als hij maar weer rustig te Londen zat, daar hij van het Parijsche avontuur reeds meer dan genoeg had.

— Ergens onder den grond van Parijs, mijn waarde! Wat ik je verzoeken mag, trek niet zoo'n ongelukkig gezicht, want er zijn weinig zulke belangwekkende plekken ter wereld. De catacomben van Parijs zijn ongeëvenaard! En laat ik je maar aanstonds zeggen, dat er zeer weinig personen zijn die ze in hun geheelen omvang kennen. Mag ik je even een kleine historische uiteenzetting geven? Ik beloof je dat ik zeer kort zal zijn!

De Parijsche catacomben zijn nog oorspronke-

lijk steengroeven geweest, die reeds in den tijd der Romeinen kalksteen opleverden als bouw-materiaal en die zich onder een groot gedeelte van de stad uitstrekken. Hier, onder onze voeten, strekt zich als het ware een tweede stad uit — zeer groot — een Stad der Dooden!

— Der dooden? herhaalde Charles verwonderd en ook een weinig verschrikt.

— Ja zeker! Sedert het jaar 1786 worden er de gebeenten van al, die op gesloten kerkhoven begraven werden, telkens wanneer er daar plaats gemaakt moest worden, in de onderaardsche gangen dier steengroeven gebracht, en tijdens de groote Fransche revolutie werden ook de lijken van terechtgestelden en overledenen zonder meer in de catacomben geworpen — de doodgravers hadden er het bijtje bij neergelegd, want zij konden het werk niet af!

— En dus lagen daar beneden, in die stad van hollen en gangen, sedert al die jaren die verschikkelijke overblijfselen, ruw op hoopen geworpen? vroeg Charles.

— Neen — sedert het jaar 1810 zijn al die beenderen en schedels geordend en aan de wanden vastgemaakt en bovendien zijn er heele kapellen uit die dooden opgebouwd! Maar elders zijn deze gangen door het Departement voor de Watervoorziening dankbaar benut, om er waterleidingbuizen doorheen te leggen, en door het Reinigingswezen om er het rioolwater door af te voeren! Maar al die groeven en gangen staan met elkander in verbinding en er zijn maar weinig Parijsenaars die er zich op kunnen beroemen, er den weg te weten — en die Parijsenaars behooren helaas niet tot de elite!

— Maar waar ergens komen die bandieten dan bijeen?

— Er moet een ingang zijn dicht bij de Porte de Bagnolet, in de wijk van Charonne, en op een paar kilometer afstand van het beroemde kerkhof Père Lachaise.

Charles keek Raffles geruimen tijd zwijgend aan en hernam toen, ofschoon hij het antwoord zeer goed wist:

— Wat hebben wij daar nu eigenlijk aan?

— Wat een vraag! Natuurlijk zullen wij dadelijk onderzoeken, hoe het staat met die ondergrondsche vergaderzaal!

— Loop eenvoudig naar de politie en stel haar op de hoogte! gaf Charles te kennen. Dan blijven wij zelven buiten schot en de Parijsche agenten mogen er hun huid aan wagen! Ik vind dat wij onzen plicht hebben gedaan, en meer dan dat, en als je mij de gulle waarheid vraagt dan zou ik het liefst van dit café af, rechtstreeks naar het Gare du Louise wandelen en daar den trein naar Calais nemen!

— Hoor eens, mijn waarde, voor zoover ik weet heb ik je nooit terug gehouden als je een hartewensch wilde vervullen, kwam Raffles koeltjes. Als je James dan maar bij me laat — want het zal misschien nog wel warm toegaan!

Charles werd vuurrood en plotseling greep hij de hand van zijn vriend, en zeide op gedempten toon:

— Je weet immers wel dat ik je niet in ernst in den steek zou laten, als je dan met geweld je hoofd in den muil van den leeuw wilt steken. Ik blijf!

— Ik had immers niet anders verwacht, Charles! kwam Raffles. Zeker — het zal geen kinderwerk zijn, maar met een weinig stoutmoedigheid en vooral met list komt men ver. Heb je lust nog hedenavond eens in die buurt te gaan rondkijken?

— Met genoeg! — dat levert tenminste geen rechtstreeksch gevaar op! antwoordde Charles lachend.

— Wacht hier dan even, dan zal ik James met de auto laten komen, want het is een lange tocht!

Hij stond op, ging het café binnen, trad de telefooncel in en stelde zich in verbinding met Henderson die in het hotel Du Trocadéro op hun terugkomst wachtte.

Toen hij weder naar het tafeltje was teruggekeerd vroeg hij glimlachend:

— Wat denk je dat hij deed?

— De auto schoonmaken!

— Geraden! Ik geloof dat je den braven kerel het grootste genoegen zou kunnen doen, als je hem toestond in zijn auto te slapen! Hij is er zoo trotsch op als een jonge man op zijn bevallige aanstaande, en hij poetst haar op, tot hij er zich wel in spiegelen kan!

Omstreeks tien minuten later kwam er een fraaie, snelle toerwagen aanrijden, en achter het stuurwiel zat het onderwerp van het korte gesprek, James Henderson, een kerel als een boom, met een nek als een stier, en schouders als een Hercules.

Hij was gekleed in een eenvoudige groene livrei.

Raffles en Charles hadden reeds betaald en stapten nu op de auto toe.

— De wagen ziet er keurig uit, James, zeide Charles met een onmerkbaar knipoogje naar Raffles. Hij wist hoeveel genoegen hij den braven kerel deed, met zulk een opmerking.

Henderson bloosde dan ook als een jong meisje, die men een compliment over haar mooie oogen maakt en zeide:

— Het doet mij genoegen dat gij er zoo over denkt, Mijnheer Brand! Waarheen zal de reis gaan, graaf? zoo wendde hij zich tot Raffles,

die te Parijs graaf Gresham voor hem was.

— Denk je den weg naar het kerkhof van Père Lachaise te kunnen vinden, James?

— Niets gemakkelijker, graaf! Ik heb niets te doen dan rechtuit te rijden, — alle Boulevards af, de Place des Republiques over, langs de Avenue van dien naam, dan rijd ik recht op het kerkhof aan.

— Juist James, breng er ons dan maar spoedig heen, neen — je hoeft niet zoo zonderling te kijken, wij denken er niet te blijven! Zoodra wij er zijn zal ik je wel zeggen waar wij verder heen gaan.

De twee vrienden stapten in, en de auto zette zich in beweging en volgde de groote Boulevards die nog vol drukte en leven waren, ofschoon de weinige schouwburgen die nog speelden, reeds langen tijd aan waren.

Een half uur later hield de auto stil op den hoek van de Avenue Gambetta en van den Boulevard de Menilmontant, vlak voor een der zijgangen van het kerkhof.

Raffles en Charles namen nu op de voorbank plaats, terwijl Henderson naar het binnenste van de auto verhuisde.

Raffles bracht den wagen weder in beweging, en reed de Avenue Gambetta verder af.

— Wij rijden hier nu in een gedeelte van Parijs, Charles, hetwelk bijzonder rijk moet zijn geweest — en het trouwens nog is — aan onderaardsche gangen waarvan ik je zoeven sprak! Vele strekken zich daarvan over een lengte van tientallen kilometers uit, en bereiken een breedte van zeven, ja zelfs tien meter, bij een hoogte van omstreeks vier meter. Maar dan zijn er nog tallooze zijgangen, die zich grillig door elkander slingeren en die veel nauwer en lager zijn. Zij vormen een doolhof, waarin een vreemdeling zich niet zonder groot gevaar kan wagen! Reeds menigmaal is een nieuwsgierige hier binnen gekomen, die het waagstuk met den dood heeft moeten bekoopen, en wiens geraamte men pas veel later terugvond.

— Maar daar valt mij in, Edward, dat wij niet veel hebben aan de mededeeling in de papieren van Dujardin, als wij niet zeer nauwkeurig weten, waar zich de ingang van die catacomben bevindt.

— Daar zullen wij wel achter komen!

— Laten wij dat eens aannemen, Edward! Geloof je dan dat Cox zich daarheen zal begeven? Wat heeft hij er eigenlijk te maken?

— Wel — ik wil juist zien of hij er wel is! gaf Raffles ten antwoord. Mijn onderzoek heeft geen ander doel! Wie weet of hij daar geen toevluchtsoord heeft gezocht waar men hem zeker niet zoo gauw zal ontdekken!

De auto reed intusschen snel voort, en had nu de kaarsrechte Rue Belgrand bereikt, die recht op de Porte de Bagnolet aanloopt.

— Hier moet het ergens zijn, maar waar? mompelde Raffles half voor zich heen.

Eensklaps werd zijn aandacht getrokken door een hel schijnsel in de verte, recht voor zich uit.

— Wat is dat daar toch? kwam Charles nieuwgierig. Een brand?

— Neen, daarvoor is het schijnsel veel te fel. Wij zullen het wel aanstonds zien.

De tocht werd voortgezet en eenige minuten later reed de auto door de Porte de Bagnolet, en de Rue de Paris op, — en plotseling bevonden zij zich te midden van een opgewekte, zingende menigte, en werd de beteekenis van het heldere schijnsel hun duidelijk — in de voorstad Bagnolet was het kermis!

BATCO DE WERELD **COUPONS**

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwaliteit.

HOOFDSTUK III.

RE KERMIS VAN BAGNOLET.

Ter weerszijden van de breede Rue de Paris waren een groot aantal kraampjes neergezet, waar men allerhande snuisterijen kon koopen, en waar men voor een franc poppen kon schieten of met een houten bal borden en ander aarde-werk mocht stuksnijten, of waar men kon visschen naar lootjes, of op andere wijze zijn geluk kon beproeven.

Op een ruim, onbebouwd terrein verhieven zich de grootere tenten.

Daar vond men een circustent, een hippodrome, een duivelsrad, een lachhuis en meer van deze moderne uitvindingen, die op geen enkele kermis meer schijnen te kunnen ontbreken.

Het was er zeer druk en een groot aantal Parijzenaars waren hierheen getogen.

Er hing een doordringende lucht van wafelen en poffertjes, afkomstig uit de vele kramen welke men overal aantrof.

Raffles reed hier eenigen tijd rond, en keerde toen weder terug.

Het was omstreeks elf uur in den avond toen hij de Porte de Bagnolet weder passeerde, waar de douanen thans de auto vluchtig inspecteerden.

Zoodra zij weder bij het kerkhof waren aangekomen, liet Raffles de auto stil staan en Henderson weder achter het stuurwiel plaats nemen, terwijl hij en Charles in de auto stegen.

— Rijdt ons maar naar het hotel terug, James! riep Raffles hem toe.

Zoodra de auto zich weder in beweging had gesteld, begon hij:

— Er is mij iets ingevallen bij het zien van die kermis! Wat zou je er van zeggen als wij ons duchtig vermoeden en voorloopig te Bagnolet onze tenten opsloegen.

— Iets dergelijks is mij ook al door het hoofd gegaan! zeide Charles. Wij zouden daar veel beter dan anders in de gelegenheid zijn de gangen van de bandieten na te gaan.

— Juist! En dat kunnen wij niet beter doen dan door ons uit te geven voor kermisreizigers — straatkunstenaars bijvoorbeeld!

— Voortreffelijk! riep Charles uit.

— Mij dunkt — jij zou als Spaansche danseres furore maken! ging Raffles voort, met een schuinsch oogje naar den jongen man.

Charles trok een lang gezicht, en riep:

— Heb je nu geen ander employ voor me? Moet ik nu alweder in de vrouwenkleeren?

— Ik zou me beklagen als ik jou was! Hoe lang is het wel niet geleden dat ik je verzocht heb, je in het gewaad van het zwakke geslacht te hullen! Maar ik zal medelijden met je hebben — wij zullen een acrobaat van je maken!

— Dat is wat anders! riep Charles uit. Daar heb ik wel ooren naar. Wanneer beginnen wij?

— Morgenochtend, zoo vroeg mogelijk. Wij zeggen onze kamers maar dadelijk op en trekken nog vannacht naar ons huis in de Rue Lepic, waar wij al het noodige zullen vinden voor onze onderneming.

Toen de auto na omstreeks een uur rijdens stilhield voor het hotel Du Trocadero, boog Raffles zich naar Henderson toe en zeide op zachten toon:

— Wacht hier op ons — wij overnachten in het huis in de Rue Lepic! Rijdt ons daarheen en stal de auto in de garage van onzen vriend Legrant, daar vlak bij!

Zonder zich in het minst hieromtrent te verbazen knikte Henderson, ten teeken dat hij het bevel had begrepen, en daarop gingen de beide vrienden het hotel binnen om hun valies te pakken, en hun rekening te betalen — een kwestie van tien minuten.

Zij stapten weder in de auto en de tocht dwars door Parijs begon opnieuw.

Het was één uur, toen de auto eindelijk stilhield voor de deur van een zeer oud huis, op den hoek van de Rue Lepic en de Rue des Abesses.

Raffles had het huis eenigen tijd geleden gekocht, daar het kostbare hoedanigheden had — twee uitgangen in twee verschillende straten, en een kelder die in verbinding stond met een zeer lange, onderaardsche tunnel, die een heel eind verder in het midden van het kerkhof van Montmartre temidden van dicht struikgewas, in een vervallen grafkelder eindigde.

Een kwartier nadat zij snel het huis waren binnengetreden, waarvan Raffles alleen de verdieping gelijkvloers in gebruik had, sliepen de drie Engelschen rustig.

Den volgenden morgen nog vóór zij aan hun

ontbijt dachten begonnen zij zich zorgvuldig te vermommen.

Henderson werd het eerst door Raffles onder handen genomen.

Hij moest zich in een vleeschkleurig tricot steken, dat zijn geweldige spieren op het voor-deeligst deed uitkomen, en daarover heen kreeg hij een tot op den draad versleten pak te trekken, met gerafelde broekspijpen, welk costume voltooid werd door een vuurroode das, en een jockypet met een breeden klep.

Met groote zorg werd hem een dikke knevel op de bovenlip bevestigd, zijn wenkbrauwen werden zwaarder gemaakt met behulp van valsche haar, en de gezonde roode kleur van zijn gelaat werd met een zeker kleurmiddeltje in een ziekelijk geel veranderd.

Dit alles veranderde zijn voorkomen zoodanig, dat Henderson bepaald van zichzelf schrok, toen hij zijn gelaat in den spiegel bezichtigde!

— Heeft u dat gezien, Mijnheer Brand, vroeg hij op fluisterenden toon tot Charles die zelf druk bezig was, zich in een lichtgroen tricot te steken. — Ik zie er uit als de geletterde dood!

— Dat moet ook, James — je verbeeldt aan een galziekte te lijden! gaf Charles op zachten toon ten antwoord.

— Nu, als Mylord het verlangt — dan is natuurlijk alles in orde! zeide de brave reus trouwhartig.

Raffles had zijn haar met een kleurmiddel zwart gemaakt, daar een pruik bij het beroep hetwelk hij zich thans gekozen had, wat al te veel gevaar zou opleveren van te verschuiven — en eveneens een zwart snorretje van glanzend haar onder zijn neus bevestigd, — niet een van die vodden waarmede men detectives zich op het tooneel ziet versieren, en die op een kwartier afstand den kapper verraden — maar een knevel, die men voor echt zou hebben gehouden, ook al bekeek men hem een kwartier lang van alle kanten, op een afstand van minder dan een meter!

Ook hij droeg een groen tricot, en wit linnen schoenen en men maakte de afspraak dat hij met Charles zou samenwerken, terwijl Henderson als krachtmensch zou optreden.

— Maar hoe komen wij aan gewichten, Mylord? vroeg Henderson, die reeds met eenige woorden op de hoogte was gesteld.

— Wij komen onderweg uitdragers genoeg voorbij, James, die wel van dergelijke dingen voorzien zullen zijn, antwoordde Raffles. Verder hebben wij nog een paar stoelen, een dik touw, een versleten tapijt, een centenbakje, en nog wat anderen rommel noodig, maar dat is gemakkelijk te koop.

De drie mannen schoten nu een lange over-

jas aan, sloten hun eigen kleederen weder zorgvuldig in een geheime wandkast, en verlieten het huis door den achteringang.

Zoodra zij op straat waren, riepen zij een huurauto aan, en verzochten den chauffeur hun naar een uitdrager te rijden.

— Ik weet er wel drie, man, zeide de chauffeur die zijn vrachtje niet zonder argwaan opnam, bevreemd als hij was voor zijn fooi.

— Rijdt dan maar eerst naar nummer één! beval Raffles, en wees maar niet bang voor je fooi, want wij hebben de pitten!

Dit scheen den chauffeur gerust te stellen, want hij riep:

— Stap dan maar in!

Hij bracht de drie mannen naar een groote uitdragerij aan den Boulevard de Clichy, en alle drie stapten uit.

De uitdrager bleek voortreffelijk van alles voorzien te zijn en hij toonde hun een paar halters, wit gelakte stoelen, en andere zaken, welke hij juist van een armen drommel van een straatkunstenaar had overgenomen.

— Wat weegt die halter? vroeg Henderson, in zijn gebrekkig Fransch, op het voorwerp in kwestie wijzend.

— Twee honderd kilo, mijnheer! antwoordde de uitdrager.

De reus keek den man strak aan, trad zonder een woord te spreken naar voren, hief den halter van den grond en stak hem met één hand gemakkelijk omhoog.

Toen legde hij den halter weder neer, en riep:

— Wie jou dat dingetje voor tweehonderd kilo verkocht heeft, die heeft je voor het lapje gehouden, of jij doet het nu ons, want dat machientje weegt zeker geen honderd vijftig!

— Dan zal ik mij vergist hebben, mompelde de uitdrager, die niet zonder stillen eerbied naar de verrichtingen van den reus gekeken had.

— Het gewicht komt er niet zoo erg op aan, James, zeide Raffles in het Engelsch. Kun je anders het ding gebruiken?

— Voor behulp zal het wel gaan! antwoordde Henderson, die een ware minachting scheen te koesteren voor voorwerpen die minder dan tweehonderd kilo wogen.

De halter werd dus gekocht, benevens nog een paar lichtere van vijftig en honderd kilo, een tapijt en een paar stoelen, en toen werd het vrachtje naar buiten gehaald.

De chauffeur keek verschrikt naar de drie mannen en hun aankoop en vroeg toen wantrouwend:

— En waar moet dat nu heen, burgers?

— Naar de kermis van Bagnolet! antwoordde Raffles langs zijn neus.

De chauffeur keek hem een oogenblik zwijgend aan en haalde daarop kalm den hefboom over en liet zijn wagen omkeeren.

En voor Raffles nog iets had kunnen zeggen, was hij kalmpjes weggereden.

De drie Engelschen keken elkander een oogenblik verbluft aan en toen barstten Charles en Henderson in een hartelijk gelach uit.

— Men kan wel zien dat er nog altijd meer vraag dan aanbod is naar huurauto's, zeide Raffles glimlachend. Het is onzen vriend eenvoudig te ver, en hij vertrouwt ons in ons sjofel pakje maar half. Daarom heeft hij het zekere voor het onzekere genomen en is er vandoor gegaan, in afwachting van een vrachtje, dat hem voordeeliger toelijkt!

— Intusschen staan wij hier met ons rommel-tje, en wij kunnen hier toch niet blijven! riep Charles uit.

De uitdrager die getuige van het korte voorval was geweest, kwam nu uit zijn winkel, en zeide:

— Twee huizen verder is een garage waar ze auto's bij het uur en den dag verhuren — als de heeren daar eens heengingen?

— Dat lijkt mij een goed plan! zeide Raffles.

Een oogenblik had hij er aan gedacht, eenvoudig de auto te gebruiken, welke de drie mannen van Engeland naar Frankrijk had vergezeld, maar hij begreep, dat het zeer vreemd zou staan — de drie havelooze straatkunstmakers in dien fraaien wagen!

En zoo togen zij naar den autoverhuurder en kregen na wat heen en weer gepraat een vrij goede auto, met een stevig stel veeren, — dit met het oog op de zware halters, die den chauffeur van het voertuig reeds bedenkelijk hadden doen kijken.

De prijs moest vooruit betaald worden.

En nu konden de drie mannen dan eindelijk weggrijden, naar de plaats van bestemming.

— Ik zou wel eens willen weten, of daarginds gelegenheid is, om des nachts ons moede hoofd neder te vleien na gedanen arbeid, zeide Charles toen de auto zich in beweging had gesteld.

— Wij zullen er aanstonds naar zoeken, — en vinden wij niets, dan slapen wij maar onder een brug — het is des nachts verrukkelijk zacht weder, en het wordt te Parijs veel gedaan, gaf Raffles ten antwoord. Ik hoop echter dat wij daarginds nog wel een plaatsje in een vierderangs logement zullen vinden, — al zal het dan moeite kosten.

Het was reeds bij elven, toen de auto eindelijk stil hield, dicht bij het groote marktplein van Bagnolet.

De chauffeur werd betaald, en kreeg een fooi, waarvan de grootte hem wel een weinig verbaasde.

En nu stonden de drie mannen te midden van het kermisgedoe, Henderson met zijn halters, Raffles met de stoelen, Charles met het stuk tapijt.

— Weet je, wat mij daar te binnenschiet? vroeg Charles terwijl hij zijn blikken over de tenten en kramen liet glijden, waarmede het plein bedekt was.

— Laat eens hooren! kwam Raffles die zijn stoelen al had neergezet, en naar een gunstig plekje scheen uit te zien, om er met de toeren te beginnen.

— Moeten we geen vergunning hebben, om op straat te mogen optreden!

— Neen, Charles dat is in deze kermistijd niet noodig. Wij kunnen dadelijk beginnen.

— Nu, als je daar zeker van bent, vooruit dan maar!

Het rafelige tapijt werd op de steenen uitgespreid, Henderson zette een soort trompet aan den mond, waaraan hij schorre kreten ontlokte, teneinde het publiek te trekken, en Raffles klapte in de handen, en hield in grappig Fransch een soort toespraak om de aandacht te trekken.

Het duurde niet lang, of om de drie mannen had zich een kring van toeschouwers gevormd, die uit den aard der zaak niet zoo groot was, als dit 's avonds en zelfs in den middag het geval zou zijn geweest.

Toch stonden er een veertigtal toeschouwers om het tapijt, toen Raffles en zijn metgezellen met hun kunsten begonnen.

Dit was voor hen niets bijzonders, want in de groote gymnastiekzaal, welke zich in het huis van den Grooten Onbekende te Londen bevond, oefenden de beide vrienden herhaaldelijk, en zij waren zoo lenig, krachtig en vlug, als men het van beroepsacrobaten maar zou kunnen verlangen.

Zij hadden hun jassen uitgeworpen en stonden nu in de versleten tricots, blootshoofds.

Raffles wierp zich languit op den grond, stak beide armen in de hoogte en liet Charles daarop een hoogstand maken, die de bewondering oogstte van alle deskundigen onder het publiek.

Met den jongen man aldus omhoog gestoken op zijn uitgestrekte armen stond hij op en liep eenige malen het tapijt in het rond.

Hij deed nog eenige toeren en daarop was het de beurt van Henderson.

De reus wreef beide handen goed droog, greep den halter van vijftig kilo en stak dien spelender wijs in de hoogte.

Het ging zoo vlug en gemakkelijk, dat iemand uit het publiek schreeuwde:

— Die dingen zijn hol!

Henderson verstond niet veel van Fransch,

maar toch ruim voldoende, om de beteekenis van die woorden te begrijpen.

Hij liet den halter langzaam zinken, keek om zich heen en vroeg toen in zijn eigen soort Fransch :

— Wie zei dat daar ?

De man die het zeide, hield zijn mond, maar een paar omstanders, en vooral een dikke man met een vuurroode das om, en een grooten flambardhoed op zijn vette, krullende lokken, schreeuwde :

— Daar staat hij ! Die met dat roode gezicht !

— Komt u dan eens even hier, mijnheer ! noodigde Henderson den man vriendelijk uit, dan kunt U zich zelf overtuigen !

Schoorvoetend kwam de man uit de rij, en trad op den halter toe.

Hij vatte hem aan, maar kon hem slechts met moeite met beide handen even van den grond lichten.

— Gelooft u nu nog, dat die halter hol is ? vroeg Henderson met een vriendelijke grijns, die echter niet veel goeds voorspelde.

— Ik — ik geloof het nu niet meer, stotterde de man, met een vreesachtigen blik naar de ontzaglijke spierbundels op de naakte armen van den reus.

— Goed zoo ! Dat mag ik hooren ! riep Henderson luid. Maar ik wil u nog wel op een andere wijze aan het verstand brengen dat ik geen papkind ben ! Hoeveel weegt U ?

— Ik ? vroeg de man benauwd, en schichtig om zich heen ziende, als om een gaatje in den haag van omstanders te zoeken, waardoor hij zou kunnen ontsnappen. Ik weeg zes-en-zeventig kilo !

— Zes-en-zeventig ? herhaalde Henderson met een stentorstem, die ver over het plein weerklonk. Een peulenschilletje, mijnheer !

En voor de ander er op verdacht was, had Henderson hem in de borst gegrepen en wierp hem nu als een bal in de hoogte.

Hij ving hem, als ware hij een klein kind, in zijn krachtige armen op, zette hem op zijn hoofd draaide hem weer overeind, en eindigde met hem met één hand en met het grootste gemak boven zijn macht te steken.

En ten slotte vloog de man met een grooten boog tegen de omstanders aan, die in een uitbundig gejuich losbarstten, waarbij de man met de roode das zich bijzonder verdiendelijk maakte, door als een razende in de handen te klappen.

Nu kwam de halter van tweehonderd kilo aan de beurt.

Henderson noodigde een aantal omstanders uit hun krachten aan het zware toestel te beproeven maar niemand kon het ook zelfs maar een centimeter van den grond lichten.

Ten slotte slaagden drie mannen er in, met inspanning van al hun krachten den halter ongeveer een decimeter van de steenen op te tillen.

Nu duwde Henderson hen op zijde, greep den stang goed in het midden — en langzaam rees de halter omhoog.

Men zag de armspieren als kogels zwellen, en de borst zette zich uit, terwijl de sterke beenen als in den grond verankerd schenen.

En eindelijk had de reus het gevaarte met beide armen boven het hoofd gestoken.

Nu gaf hij Raffles en Charles een wenk, die kwamen toelooopen, en ieder aan een der kogels gingen hangen.

Een luid applaus weerklonk.

Nikkel- en zilvergeld regende op het tapijt neer.

En zoodra Henderson den halter behoedzaam weder had nedergelegd, stormde de man met den flambard op het drietal-toe, en riep opgewonden uit :

— Je bent verbazend sterk ! Het is bij mijn ziel jammer dat jij je kunsten op straat vertoont ! Ik zou durven wedden, dat jij wel een paard kunt optillen !

— Dat kan ik ook, mijnheer ! antwoordde Henderson eenvoudig.

De man keek den reus ongeloovig aan en hernam toen :

— Het was natuurlijk maar bij wijze van spreken ! Je kunt het toch niet in ernst ?

— Mijn makker spreekt in volle ernst, mijnheer ! kwam nu Raffles tusschenbeide, terwijl Charles zich haastte het geld in te zamelen. Gij kunt er aanstonds de proef van nemen — daar komt juist een rijtuig voorbij, met een paard dat er tamelijk bejaard uitziet, en dat wel niet met de beenen zal schoppen ! Laten wij het den koetsier vragen of mijn vriend de proef met zijn paard mag nemen !

Zonder iets te zeggen, stormde de man met de roode das op den koetsier toe, sprak even met hem, drukte hem iets in de hand, en schreeuwde toen :

— De voerman vindt het goed !

In een ommezien was het paard, een oud beestje, maar van de gewone grootte uitgespannen en in den kring gebracht.

Met gespannen aandacht keken de omstanders toe :

Henderson beproefde eerst de kracht van den buikriem, bevond dat die sterk genoeg zou zijn, draaide zich met den rug naar het paard toe, stak de rechterhand tusschen riem en lichaam van het dier, en kromde zijn knieën, terwijl hij den arm zoo ver mogelijk strekte.

Toen haalde hij diep adem — sterkte lang-

zaam de beenen — en het paard hing op zijn rug, met een hand opgehouden, en de pooten slap nederbungelend!

Een donderend gejuich steeg uit de menigte op, die plotseling tot verscheidene honderden personen was aangegroeid.

De man met de roode das schreeuwde, tot hij bijna geen adem meer had, en greep, zoodra Henderson het paard weder op de beenen had gezet, den reus bij den arm.

— Ik engageer je! brulde hij. Ik betaal vijftig francs per avond, vast als een muur, vertering en logies vrij! Ik heet Leblanc, en ik woon op den hoek van het plein, in het kleine café. Ik heb nog drie andere artisten en het tooneel is

groot genoeg. Sla toe!

Henderson raadpleegde Raffles met de oogen, en deze stond nog in beraad toen Charles uitriep:

— Maar dan neemt gij ons er toch bij?

— Neen, vriend — dat zal niet gaan, antwoordde de caféhouder. Dat wordt me te duur — al zeg ik niets van Uw prestaties!

Charles wilde weder iets zeggen, toen er plotseling een zware stem uit de menigte klnk die sprak:

— Ik engageer jullie alle drie tegen 200 francs per avond — en niet alleen voor deze kermis, maar voor een vol jaar, om te beginnen!

ZORGT ER VOOR

BATCO ^{DE} WERELD COUPONS

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK IV.

HET CIRCUS BERTINI.

Op hetzelfde oogenblik trad een man in den kring, met een knaap van omstreeks negen jaren en een meisje van zeven aan de hand.

Hij was groot en zwaar gebouwd, en zijn gelaat vertoonde het kenmerk van den reizenden circusdirecteur — gebruid, met een pikzwarten snor, die rijkelijk met cosmetiek was besmeerd, glimmende zwarte haren, die in den nek waren uitgeschoren, en een heerschzuchtigen blik in de donkere oogen.

Met een enkelen blik had Raffles dien man getaxeed — wreed, ruw, tyranniek.

Naar zijn uiterlijk en de uitspraak van het Fransch te oordeelen was hij een Italiaan, misschien een Pool.

De drie mannen wisselden een blik met elkander, en toen lieten zij hun oog toevallig op de beide kinderen vallen.

Het waren echte circuskinderen, pronkerig aangekleed, met een valsche, armoedige weelde, het haar met papiljotten in de krul gehouden, bij het meisje met een rood lint versierd.

Ze waren beiden bleek en tenger, gevolg van een leven van inspanning en vermoeienis, nog voor hun lichaam zich behoorlijk gevormd had.

De jongen was blond, met groote blauwe oogen, blijkbaar een zoon van het Noorden, het meisje daarentegen was gitzwart, met prachtige donkere kijkers, en schitterend witte tanden.

Zij zagen er beiden vermoeid, triest en ongelukkig uit.

De man met de roode das knorde iets, dat veel op een verwensching aan het adres van den zoeven ten tooneele verschenen man geleek, en verdween tusschen de menigte, daar hij wel scheen in te zien, dat het geen doel zou hebben thans nog pogingen te doen den reus voor een zoet prijsje in zijn etablissement te krijgen, waar hij zeker een geweldige attractie zou zijn geweest.

Raffles had snel op zachten toon in het Engelsch een paar woorden met zijn metgezellen gewisseld, en wendde zich nu tot den circusdirecteur met de vraag:

— Mag ik weten, met wien ik te doen heb?

— Bertini — Mario Bertini, mijnheer! antwoordde de man, terwijl hij met een breed gebaar zijn slappen vilten hoed afnam. Natuur-

lijk heeft U wel van mij hooren spreken?

Raffles begreep dat alle straatkunstmakers verondersteld werden, alles van die heer af te weten, en daarom antwoordde hij:

— Welke artist zou niet van het circus Bertini hebben gehoord!

— En — neemt gij mijn voorstel aan?

— Gij biedt 200 francs per avond voor ons drieën?

— Ja, dat zeide ik!

— Betaalt gij het logies?

— Gij kunt in een van de woonwagens slapen!

— Dan neem ik het aanbod namens mijn twee makkers aan! zeide Raffles, terwijl hij den directeur de hand toestak. Wij kunnen dadelijk teekenen als gij wilt!

— Afgesproken! riep Bertini met schitterende oogen, want hij begreep wel, dat hij een schitterend zaakje had gedaan — die reus zou zelfs in een eerste rangs specialiteiten theater zijn gewicht aan goud waard zijn!

— Waar staat Uw tent?

— Weet gij dit niet eens? riep Bertini verrast uit.

— Wij zijn pas aangekomen! verontschuldigde Raffles zijn onwetendheid.

— Goed dan — mijn circus staat op een bouwterrein ten zuiden van de voorstad nog geen kwartier hier vandaan. Maar komt met mij mede, dan zal ik U den weg wijzen.

Hij had weder de handjes der beide kinderen gegrepen, die zwijgend en schuw naar dit gesprek hadden geluisterd, en wenkte de drie mannen hem te volgen.

Henderson en Charles namen de halters op hun nek, Raffles belastte zich met het overige, en de kleine stoet trok door de straten van Bagnolet naar het terrein, waar een vrij groot, geheel uit linnen opgetrokken tent zich verhief.

Op eenigen afstand daaromheen waren de woonwagens gegroepeerd, zes in aantal, en voor het meerendeel zeer groot.

In een kleine loods van plaatijzer was de stoommachine ondergebracht, die voor het electrisch licht en de verwarming van de kooien der wilde dieren en van de circusruimte moest zorgen.

In een der wagens was men blijkbaar aan het

bereiden van het middagmaal, want er steeg een dunne rookwolk uit een pijp, die uit het dak van den woonwagen stak.

Op de treden der trapjes, die naar de wagens voerden, speelden kinderen of zaten vrouwen, die met pailletten bestikte kleederen herstelden, terwijl mannen bezig waren met het nazien van paardentuigen, zweepen en andere circusbehoedigheden.

Van dit alles echter was van de straat af niets te zien, en de drie vrienden zagen het pas, toen Bertini hen naar een soort plein had gebracht, dat gevormd werd door de in een kring opgestelde wagens.

Een paar stalknechts waren doende de paarden voor de middagvoorstelling te roskammen, die over anderhalf uur een aanvang zou nemen.

Tenslotte was een man in een morsige borstrok bezig een varken te dresseeren, met eindeloos geduld, zonder ooit de zweep te gebruiken.

Een paar artisten hadden opgekeken toen Bertini met zijn nieuwe aanwinst terugkeerde, maar veel notitie werd er niet van hen genomen.

Bertini stak het plein dwars over, liet in het voorbijgaan de kinderen achter in de hoede van een oude vrouw, met het gezicht van een heks, en die de kleinen dadelijk ruw naar zich toetrok, en bracht nu de drie mannen naar een der grootste woonwagens, een waar gevaarte, dat altijd door zes paarden getrokken moest worden.

Een deel daarvan was tot een kantoortje ingericht, en hier teekenden de drie metgezellen het contract, zonder zich zelfs te verwaardigen er een blik in te slaan — zij waren volstrekt niet van zins, de bepalingen daarin langer na te komen dan strookte met hun eigen plannen!

En zoo waren zij dan geëngageerd als „Trio Hastings” de fenomenale Engelsche krachtmenschen, alles op dit gebied overtreffend, zonder weerga, en die de eer genoten te mogen optreden voor Zijne Majesteit Koning George van Engeland!

Raffles en Charles hadden zich bovendien moeten verplichten eventueel de kunsten aan het vliegend rek en aan de drie dubbele barren te maken.

Maar daarentegen hadden zij het beding gemaakt, dat zij in geen geval als pikeurs zouden behoeven te werken, en dat was wel iets zeer bijzonders, want dit geschiedt zelfs aan wereldberoemde paardenspellen, waar alleen de sterren van de eerste grootte van die wet zijn uitgezonderd.

Toen de contracten geteekend waren, welke Bertini met een zucht van voldoening in zijn bureau wegsloot, konden de drie vrienden over

hun tijd beschikken tot drie uur want dan zou het hun beurt zijn, hun kunsten te vertoonen.

Bertini kon zich nu niet langer met hen bemoeien want hij moest dadelijk werk maken van de aanplakbiljetten en de advertenties, waarin met groote letters de groote attractie zou worden vermeld.

En zoo waren de drie mannen dan vrij om te doen en te laten wat zij wilden.

Zij slenterden over het pleintje en traden het circusgebouw binnen, waar nog een half uur gerepeteerd zou worden, voor de loketten geopend werden, en het publiek toegang zou kunnen krijgen.

In het reusachtige dak waren een paar vierkante gedeelten om scharnieren draaibaar.

Die waren nu opengezet en daardoor drong het daglicht naar binnen, evenals door de wijdgeopende deuren en de nooduitgangen.

Toch heerschte er een half duister in den circus, en het was noodig, enkele electriche lampjes te ontsteken.

In het zand draafde een met het zoogenaamde „panneau” gezadeld paard, een mooie vos, glanzend van huid, nu en dan zachtjes met den knop schuddend.

In de kleine orkestruimte zat een man aan een piano die een sleepende wals speelde.

De kleine jongen, dien de drie mannen zoeven aan de hand van den directeur gezien hadden, stond in het midden van de arena, dicht bij een man in witte hemdsmouwen, die in de ééne hand de lange zweep of chambrière, in de andere een karwats hield.

De knaap droeg een paars tricot, dat zijn magere, en toch gespierde jonge gestalte nauw omsloot.

— Encore ! schreeuwde de man met de zweep, en pas op, dat je den sprong niet mist, duivelskind!

De jongen wierp een vreesachtigen blik op den man, die dreigend de karwats had opgeheven, en keek toen naar het dravende paard.

Hij wachtte even tot het dier op de juiste plaats was aangekomen, berekende vliegensvlug den afstand, nam een geweldigen aanloop en wipte van de kleine springplank vlug op het vlakke zadel van het paard dat den lichten last nauwelijks scheen te voelen.

De knaap had echter even moeite om zich in evenwicht te houden en zwaaide met de armen als molenwieken.

De man met de karwats liet een vloek hooren en schreeuwde:

— Wat beteekent dat ? Noem je dat springen? Kom er af!

De knaap liet zich gewillig van den rug van het rustig voortdravende paard glijden en kwam

schoorvoetend naar het midden van het zand waar zijn beul stond.

De man greep den jongen, die van vermoedheid op de beenen trilde, ruw bij den schouder en hief de karwats op, terwijl hij hem toeschreeuwde :

— Ik zal je leeren, hoe je moet springen, onwillig diert !

Maar voor de karwats kon neersuizen op het hoofd van den knaap, die verschrikt ineen was gekrompen, werd de pols van den man door een krachtige hand vastgegrepen.

Hij wendde zich met een verbaasd gezicht om, met een dreigende uitdrukking op zijn gemeene tronie, en keek in de oogen van Henderson, die rustig zeide :

— Laat dat, man, zie je niet dat de jongen al veel te vermoed is, om dien gevaarlijken sprong te herhalen ? Wacht totdat hij is uitgerust !

— En wie zou mij daartoe dwingen ?

— Ik ! antwoordde Henderson, steeds even bedaard.

— Wat heb jij hier te zeggen ? Wie ben je ? Ik ken je in het geheel niet ! ging de man in hemdsmouwen voort, terwijl hij zijn hand, waarin de karwats was, met een onverwachten en woedenden ruk lostrok uit den greep die hem omvatte.

— Je kent me nu nog niet, man, maar je zult me spoedig leeren kennen, als je dien jongen niet met rust laat ! kwam Henderson, en nu klonk zijn toon reeds een weinig dreigender.

— Je zoudt me dus willen beletten, met mijn leerlingen om te gaan zooals ik dat zelf verkies ? schreeuwde de man, wit van woede en drift.

— Ja, dat zal ik !

— Dat zullen we zien ! brulde de andere.

En weer ging de karwats de hoogte in.

Maar voor zij kon nederdalen, werd de ellendeling als een veertje opgelicht en de volgende seconde spartelde hij 8 meter verder vlak bij den rand van het circus in het zand.

Slechts eenige artisten waren getuigen geweest van dit tooneel, en zij kwamen nu schreeuwend en scheldend toelopen, maar Henderson wachtte hen af zonder dat er een spier op zijn gelaat bewoog, en met een glimlach om de lippen.

Vlak voor den reus hielden de eersten stil, juist zooals de branding breekt op een hooge rots.

Zij namen de reusachtige schouders, de breede borst, de geweldige armen eens goed op, keken elkander eens schuins aan en trokken meesmuilend weder af, zonder dat een hunner ook maar een vinger had durven verroeren, terwijl Henderson rustig op zijn wijdbeens geplaatste

onderdanen geplaat, hen met de vuisten in de zijde glimlachend toeknikte.

— Ik zie al, dat wij het eens zijn geworden zonder veel woorden ! kwam hij opgewekt. Als iemand nog een nadere verklaring wenscht omtrent mijn gedrag, dan ben ik onmiddellijk tot zijn beschikking — ofschoon het misschien beter is tot na de middagvoorstelling te wachten, dan kunt gij nu tenminste met ongebroken ribben den circus betreden.

Niemand van de artisten scheen verlangend te zijn naar een nadere explicatie — ja zelfs hadden de woorden van Henderson deze onverwachte uitwerking gehad, dat er plotseling heinde en verre niemand meer in den geheelen circus viel te bespeuren, het was alsof de kunstmakers plotseling in de lucht waren opgelost.

Henderson boog zich nu over den knaap heen, dwong met zacht geweld zijn hoofd achterover, zoodat hij hem in het gelaat kon zien, en bromde tusschen de tanden :

— Zoo'n schurk ! Wat spijt het mij, dat ik hem nog niet een paar centimeters verder terecht heb laten komen.

Henderson had dit laatste in het Engelsch gezegd, en de knaap scheen hem niet te verstaan.

Maar nu vroeg Raffles in het Fransch :

— Ben je niet erg moe, mijn jongen ?

De knaap keek hem schuw en verwonderd aan, daar hij zeker niet aan dien vriendelijken toon gewend was en antwoordde toen op zachten toon, met een schichtigen blik naar den man in hemdsmouwen, die juist overeind gekrabbeld was :

— Ja, mijnheer, erg moe — ik ben al een half uur bezig !

Raffles balde de vuisten, en mompelde iets, dat de knaap niet kon verstaan.

Toen riep hij tot den man met de zweep :

— Wij nemen den knaap nog een half uurtje mede, in de frissche lucht. Hij deed den sprong uitstekend, en als gij het waagt om, terwijl wij hier geëngageerd zijn, dien jongen nog met een vinger aan te raken, dan zal mijn makker hier U aflossen tot er geen enkel been in uw lichaam is heel gebleven, groot genoeg om er een dobbelsteen uit te snijden.

De andere zei niets maar hij wierp den vertrekkenden een giftigen blik na en schreeuwde toen zij bij de deur waren :

— Als gij maar zorgt, dat de jongen bijtijds voor zijn nummer terug is. Als gij van het circus Bertini een bewaarplaats voor zuigelingen wilt maken, dan moet gij het maar aan den directeur zeggen.

Henderson wendde zich om, en deed twee

stappen in de richting van den schreeuwer, waarop deze eensklaps uit het oog verdween, met een snelheid alsof hij uit een kanon was weggeschoten.

Charles barstte in lachen uit en zelfs op het bleek gelaat van den knaap vertoonde zich zoiets als een glimlach.

Nu bevonden de drie mannen zich met hun kleinen, nieuwen vriend weder op het pleintje van het circusdorp en haastten zich naar de straat die daar langs liep.

Maar eensklaps riep de jongen uit, terwijl hij op het kleine meisje wees hetwelk de mannen reeds aan de hand van Mario Bertini gezien

hadden en dat geheel alleen tusschen de woonwagens rondliep:

— Daar loopt Rita! Mag ik haar medenemen, mijnheer?

— Maar dat spreekt van zelf, mijn jongen! antwoordde Raffles.

De knaap snelde op het meisje toe, nam haar bij het handje en wisselde een paar woorden met haar terwijl hij op de drie mannen wees.

Het volgende oogenblik kwamen zij toelopen, grepen ieder een hand van Raffles alsof zij hem reeds jaren kenden, en alsof dit zoo behoorde, terwijl zij de andere hand trouwhartig aan Charles en Henderson toestaken.

De naam BATCO op een coupon waarborgt niet alleen de waarde van de coupon, doch garandeert ook de hoogste kwaliteit van de cadeaux.

HOOFDSTUK V.

EEN AFGELUISTERD PLAN.

Vlug schreden de drie mannen met hun kleine beschermelingen langs de Rue de Paris en traden een groote uitspanning binnen, waarachter zich een lommerrijke tuin uitstreckte.

Zij bestelden iets en kochten chocolade voor de twee kinderen.

Maar de knaap zeide met een ernstig gezicht:

— Het is heel vriendelijk van U, mijnheer, maar mag ik het liever tot na de voorstelling bewaren? Ik mag volstrekt niet eten twee uren voor de voorstelling, omdat men met een gevulde maag niet zoo lenig is, begrijpt gij wel?

De jongen had dit op zulk een ernstigen, deskundigen toon gezegd, dat zich een glimlach op het gelaat van den Grooten Onbekende vertoonde.

— Ik kan het mij heel goed voorstellen, zeide hij. En uw kleine vriendinnetje hoe staat het daarmee?

— Zij mag het ook niet, mijnheer.

— Wat doet zij eigenlijk? vroeg Charles vol belangstelling.

— Zij danst koord, mijnheer, en zoo mooi, zoo mooi!

— Wat? Hoe oud ben je dan wel, kleine meid? vroeg Raffles, op een teederen toon, dien Charles slechts zeer zelden van hem vernam.

— Zeven en een half jaar, mijnheer, — en als ik zo ben, dan trouw ik met Raoul! antwoordde Rita met schitterende oogen.

— Wel, dat is een prachtig plan! kwam Raffles glimlachend. Zullie houdt zeker veel van elkaar?

— Wij worden altijd samen geranseld, mijnheer! antwoordde de jongen eenvoudig, alsof dit een voldoende verklaring was van hun wederzijdsche liefde.

Henderson had van dit gesprek, dat in de Fransche taal gevoerd was, voldoende begrepen, om woedend en met gebalde vuisten uit te roepen:

— Wat is dat! Slaan zij dit kleine engeltje, Mylord? Ik wil u wat zeggen — ik heb wel lust om vanmiddag hun geheele circus boven hun hoofd af te breken! Ik wil den directeur met dien kerel in hemsmouwen om de ooren slaan!

— Dat is een voortreffelijk plan, James — dat we echter tot later zullen uitstellen, kwam Raffles sussend, ofschoon hij zelf zijn bloed voelde koken.

Hij wendde zich weder tot Raoul en ver Volgde:

— Gij zijt toch zeker geen zoon van den directeur — van Mario Bertini?

— Toch wel, mijnheer ! antwoordde de knaap.

— Dat is merkwaardig ! Dan is uw moeder zeker hoogblond ?

— Neen, mijnheer, — zij is zoo zwart als een raaf en — en — zij ranselt juist het hardst. Zie maar eens !

De knaap had vlug zijn mouw opgestroopt en toonde nu een aantal blijkbaar nog versche striemen blauw en opgezet.

Bij dit gezicht liet Henderson zulk een kernachtige Londensche krachtterm hooren dat Charles hem vermanend aan de mouw moest trekken, daar eenige bezoekers aan den anderen kant van den tuin verschrikt omkeken.

Raffles wreef even zachtjes en liefkozend over den mageren arm van den knaap en toen bleef zijn oog gevestigd op een kleine vlek boven den elleboog.

Het was een stervormig litteken, lichtbruin, en alsof het getatoueed was.

— Wat is dat ? vroeg hij belangstellend, hebben ze je getatoueed ?

— Wat is dat, mijnheer ? vroeg de jongen.

— In je huid een figuurtje geprikt en het toen met een kleurmiddel ingewreven.

— Welneen, mijnheer, dat heb ik al zoolang het mij heugt, antwoordde de knaap glimlachend. Ik denk, dat ik er mee geboren ben. Hij stroopte zijn mouw weer neer en wendde zich toen naar zijn vriendinnetje met wie hij op zachten toon een paar woorden wisselde.

Daarop vestigde hij zijn heldere oogen op het gelaat van Raffles, die hem peinzend aanzag en vroeg :

— Komt u aan het circus, mijnheer, als ik vragen mag ?

— Ja, mijn jongen.

— O, dat is prettig ! riep het kleine meisje uit, terwijl zij verheugd in haar handjes klapte.

— En wie is jouw vader en jouw moeder, klein ding ?

— Ook Mario Bertini natuurlijk, mijnheer ! antwoordde het kind, alsof het zich verbaasde over die vraag.

— Maar dan zijn jullie broer en zuster ! riep Charles uit. Hoe willen jullie dan later — — —

Maar een por, welke Raffles hem in de zijde gaf, belette hem om den zin te voltooien.

Waarom zou hij de idyllen van die twee kinderen vernietigen, die zooveel van elkander hielden, en later met elkander in het huwelijk wilden treden ?

— Ben je altijd bij het circus van je vader geweest mijn jongen ? zoo wendde hij zich weder tot Raoul.

Deze scheen er een oogenblik ernstig en met inspanning over na te denken en antwoordde toen peinzend :

— Ik geloof het haast niet, mijnheer — mijn vader is vroeger heel rijk geweest zeker, want hij woonde in een prachtig huis, en er waren bedienden in !

De jongen wilde nog iets zeggen, maar de woorden schenen hem op de lippen te besterven.

Hij keek strak met half geopenden mond naar den ingang van den tuin waar zoeven de gestalte van Mario Bertini was verschenen.

De circus-directeur had het groepje eindelijk in het oog gekregen, en kwam met gefronste wenkbrauwen naderbij.

Hij keek Raffles met een duisteren blik aan, greep den jongen bij de hand en zeide :

— Ik heb liever niet, dat de jongen van de wagens wegloopt, vriend !

— Geloof gij dan, dat hij niet in goed gezelschap is ? vroeg Raffles koeltjes.

— Dat zeg ik niet, hernam Bertini, maar ik heb hem liever altijd bij de hand, hij is een ondeugende rakker, die mij heel wat last en zorg veroorzaakt heeft.

— Ik heb een geheel anderen indruk van den jongen gekregen ! hernam Raffles kalm. Hij lijkt mij heel zacht en — vooral heel lief voor zijn zusje te zijn, het is immers zijn zusje ?

Bertini keek Raffles een oogenblik zwijgend aan en er verscheen iets in zijn oogen, dat Charles geenszins beviel, toen hij op onbeschaamden toon antwoordde :

— Wat dacht je dan anders ?

— O, het is maar een vraag — het viel mij op, dat de jongen zoo hoog blond is, kwam Raffles schouderophalend.

— Misschien zoudt jij beter doen, je met je eigen zaken te bemoeien ! hernam de circus-directeur op ruwen toon, en hij trok ook het meisje met een vlugge beweging van haar stoel en verdween met de twee kinderen.

De drie mannen bleven een oogenblik zwijgend bij elkander zitten en daarop zeide Raffles hoofdschuddend :

— Welk een leven voor die arme kinderen ! Vermoeiende oefeningen, ransel, liefdeloosheid en geen onderwijs ! Wat moet er van hen terecht komen !

— Als ik naar mijn gemoed te werk ging, Mylord, gromde Henderson, dan nam ik die kleintjes eenvoudig mee naar Londen !

— Kinderroof, James ? vroeg Charles spottend. Dat zou ons kunnen opbreken. De Fransche wetten dienaangaande zijn zeer streng.

Raffles had zijn horloge geraadpleegd en zeide nu :

— Kom, vrienden, het wordt onze tijd ! Laten wij weder naar den circus terug keeren.

Toen de drie mannen de reusachtige tent weder naderden, stroomde het publiek er reeds

binnen, aangelokt door de groote plakaten met schreeuwende kleuren die overal in Bagnolet verspreid waren.

Nadat de voorstelling reeds begonnen was, bleven de drie mannen nog een oogenblik bij de voorstelling toekijken, en zij moesten erkennen, dat het vertoonde van vrij goede kwaliteit was — de paarden waren goed gedresseerd en goed gevoed, de costuums zagen er goed uit, de kunstmakers verrichtten hun toeren naar behooren.

Maar als het publiek wist, ten koste van hoeveel wee en tranen al die menschen hun lenigheid en hun stoutmoedigheid verkregen hadden !!

Zij zagen ook den kleinen Raoul zijn toeren verrichten — en nu de knaap in zijn paars tricoot met zijn rose geschminkt gezichtje en den glimlach om zijn lippen vroolijk kwam aanhuppelen en met een enkelen sprong op het platte zadel zat, zou niemand geloofd hebben dat die zelfde knaap nog slechts een uur geleden ineenkromp en sidderde voor een ruwen bruut.

Toen kwam de beurt van „de drie Hastings” en het geweldig applaus na iederen toer bewees den circus-directeur, dat hij een goeden slag had geslagen dien ochtend!

Hij ging zelfs zoo ver, den drie mannen een complimentje te maken nadat zij zich in een van de kleine kledkamers van de schmink hadden ontdaan en hun gewone kleederen weder hadden aantrokken.

Toen de drie mannen weder alleen waren, en op weg naar een klein restaurant in de buurt, begon Charles:

— Wanneer vangen wij nu eigenlijk ons onderzoek aan?

— Maar mijn waarde, dat is al aangevangen! antwoordde Raffles glimlachend. Wij moeten van nu af aan onze oogen en ooren goed openzetten en op alle verdachte individuen letten — er is niet aan te twifelen, of hier in de buurt bevindt zich ergens de ingang van de catacombe, waar de bandieten bijeen komen en als wij maar geduld oefenen, dan zullen wij die plek wel ontdekken. Wij hebben het voordeel, dat wij eenige leden van de dievenbende, waarmede wij reeds vroeger te maken hebben gehad, van aanzien kennen!

Met opzet had Raffles om er het middagmaal te gebruiken een der ordinairste kroegen uitgezocht en daar zouden zij als kunstmakers niet al te zeer opvallen.

Er bleek dan ook een zeer eigenaardig publiek te komen, kerels met echte Apache-typen, straatmeiden met geplakt haar, een sigaret tusschen de lippen en brutale blikken en voort arbeiders en feestvierders, kermisklanten en soldaten.

De drie mannen namen aan een tafeltje plaats en bestelden een eenvoudigen maaltijd, maar krachtig, want er werd heel wat van hun weerstandsvermogen geveerd.

De duisternis begon reeds te vallen, toen zij de kroeg weder verlieten, zonder iets wijzer te zijn geworden.

Zij waren er bijna zeker van, toevallig in een dievenkroeg terecht te zijn gekomen, maar verder ging dan ook hun kennis niet voor het oogenblik.

Zij hadden een weinig moeite met het terugvinden van den circus, daar zij zich in het donker in den weg vergisten, en zoo naderden zij het dorp van woonwagens aan de achterzijde.

Instinctmatig hadden de drie mannen op den breeden grasband geloopt, die zich uitstrekte langs het grintpad, hetwelk door het nog onbebouwde terrein naar het dorp van woonwagens leidde.

En de toekomst zou spoedig leeren, dat hun instinct hen goed geraden had.

Eensklaps stond Raffles, die vooraan liep, stil, en legde den vinger op de lippen, — wat eenvoudig een waarschuwingsteeken was want de drie mannen hadden reeds geruimen tijd geen woord met elkander gewisseld.

Hij liet zijn stem tot een bijna onhoorbaar gefluister dalen en zeide:

— Wacht mij hier even — ik kom aanstonds terug! Het volgende oogenblik was hij in de duisternis verdwenen.

Hij volgde de grasrand langs het grintpad, en bereikte zoo een der woonwagens — denzelfden, waarin hij dien middag in het kantoortje van Bertini het contract geteekend had.

Zijn scherp oor had zooveel een op fluisterenden toon gevoerd twistgesprek opgevangen, en Raffles was in deze dagen buitengewoon nieuwsgierig uitgevallen.

Achter den wagen staande, herkende hij dadelijk de stemmen — het waren Bertini en de man met de chambrière.

Maar Raffles kon nog niet alles verstaan en daarom dook hij vlug onder den wagen en kroop zoover naar voren, tot hij bijna vlak achter de beide sprekers was en hen desnoods in de beenen had kunnen knijpen.

Hij was daarbij half verborgen door den grooten bak, die aan kettingen onder den wagen tusschen de wielen hing, en bestemd was om er allerlei losse voorwerpen en ook het hooi voor de paarden in te vervoeren.

En nu kon hij duidelijk de twistende stemmen verstaan.

— Ik zeg je dat het nonsens is, Granville! liet de stem van Bertini zich hooren, die zeer uit zijn humeur scheen te zijn. Het is te gevaar-

lijk, en als de zaak mislukt, zal men ze op mij verhalen!

— Maar daar is geen sprake van! antwoordde Granville ongeduldig. Als de jongen ons helpt, is de onderneming geen duit waard.

— En als hij halverwege het raampje blijft steken, waar jullie hem doorheen willen laten klimmen?

— Daarvoor bestaat niet de minste vrees. Wij trekken hem zijn tricot aan, waarin hij werkt, en hij is zoo mager, dat hij desnoods door een sleutelgat zou kunnen kruipen.

— En is de zaak nu wel de moeite waard? hield Bertini aan.

— De moeite waard? Wel man — Graaf Bilancourt is een van de rijkste Parijzenaars. Hij woont in een huis als een paleis, en het goud is er om zoo te zeggen voor het oprapen.

— En als de jongen alarm maakt — en als hij vlug wegloopt en de bewoners vlug waarschuwt zoodra hij binnen is?

— Oho, ik zal mijn voorzorgsmaatregelen nemen, hernam de ander op grimmigen toon. De kleine schurk wordt aan een touw gebonden — en als hij niet heel vlug de deur opent en maar een kik geeft, palm ik hem weer in als een visch aan de lijn — en dan mag hij alle heiligen wel aanroepen.

— En zou je den jongen, die in mijn circus werkt, die met den Vos een van de attractie-

nummers vormt, een haar op zijn hoofd durven krenken? kwam Bertini toornig.

— Zeker zou ik dat! hernam Granville brutaal. Ik ben in ieder geval de man, die den jongen gestolen heeft indertijd, en ik heb dus zeker de meeste rechten op hem!

— Jij mag dan de meeste rechten hebben — maar jouw werk zou ook het grootste gevaar loopen, als deze zaak verkeerd gaat!

— Laten wij er niet langer over praten, Bertini, hernam Granville kortaf. Na afloop van de voorstelling, morgenavond, geef je mij den jongen mee — en de rest zal kinderspel zijn. In ieder geval heb ik meer rechten op hem dan jij.

— Doe dan wat je wilt! zei de ander op nijldigen toon. Ik wasch m'n handen in onschuld. Maar ik waarschuw je, dat ik niets met die zaak in het huis van jouw graaf te maken wil hebben! Als het falikant loopt, moet je er zelf maar zien uit te draaien!

En daarop klonken schreden van iemand die zich haastig verwijdert.

Granville bleef alleen.

Raffles hoorde hem binnensmonds iets mompelen, maar hij kon niet verstaan wat de schurk zeide.

Even later zag hij dat ook de Granville zich verwijderde.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

EEN MERKWAARDIGE ONTDEKKING.

Raffles bleef nog een oogenblik onder den wagen verscholen, tot hij niets meer hoorde, en toen kroop hij er behoedzaam weder onder uit, en begaf zich naar Henderson en Charles die geduldig waren blijven wachten, half verborgen achter een met pakkisten beladen wagen.

— Wel? vroeg Charles nieuwsgierig, zoodra Raffles onder het bereik van zijn stem was, op zacht gefluisterden toon.

— Wel, ik heb er geen spijt van, dat onder gindschen wagen ben gekropen! antwoordde Raffles met een eigenaardigen glimlach om de lippen. Met enkele woorden: die kerel met zijn grooten zweep, die Granville blijkt te heeten, wil morgen nacht inbreken in het huis van Graaf Bilancourt — en wel met de hulp van den kleinen Raoul! Hij heeft daartoe verlof gevraagd aan Mario Bertini!

— Wat! En stemde de vader van den jongen toe?

— Hij is zijn vader in het geheel niet! Ik heb het van den aanvang af vermoed! De kleine Raoul is een gestolen kind! En Granville is de dief!

— Maar dan loopen wij toch zeker dadelijk naar de politie? hernam Charles woedend.

— Wij zullen ons niet overhaasten, mijn waarde! gaf Raffles ten antwoord. In de eerste plaats gaan wij den graaf waarschuwen! Begrijp mij wel — tegen een inbraak als zoodanig kan ik moeilijk bezwaren maken — daartoe ben ik wel de laatst aangewezen persoon — al maak ik dan wellicht een ander gebruik van den buit dan die schurk van een Granville bijvoorbeeld! Maar daarbij gebruik te maken van de hulp van een onschuldigen knaap, met het plan, om den jongen van kant te maken als hij geluid durft te geven — wacht eens — dat zullen wij dan toch beletten! Er is nog iets! Het staat voor mij vast dat die Granville deel uitmaakt van een dievenbende — en waarschijnlijk van denzelfden troep, die hier ergens haar bijeen-

komsten onder den grond houdt!

— Waarom denk je dat?

— Omdat hij juist het huis van graaf Bilancourt heeft uitgezocht! Je weet immers dat de chauffeur en een bediende van den graaf gevaarlijke boosdoeners bleken te zijn? Zij hebben zeker reeds eenigen tijd geleden plannen gemaakt, den graaf te bestelen! Nu die twee kerels gevangen zijn moeten de anderen er wel iets anders op bedenken!

— En heeft Bertini toegestemd?

— Neen, het was hem te gevaarlijk!

— Dus er komt niets van die onderneming?

— Toch wel! Granville trok zich van de weigering niets aan! Hij is de man die den jongen indertijd gestolen heeft en aan Bertini „in bruikleen” heeft gegeven. De bijzonderheden ken ik niet, maar dit is al ruimschoots voldoende! Wij zullen er voor zorgen, dat aan de heeren bandieten een warme ontvangst wordt bereid!

— Maar als de kleine Raoul nu eens weigert zijn hulp te verlenen?

— Dat zal de arme knaap wel niet durven! Zij zouden hem doodranselen! En dan — ik zal hem verzoeken, niet tegen te streven, maar integendeel alles te doen wat hem gezegd wordt!

— Is dat wel te vertrouwen? Veronderstel eens, dat de knaap uit angst voor die kerels alles vertelt?

Raffles dacht een oogenblik na en hernam toen:

— Misschien heb je wel gelijk! En toch moeten wij dat er op wagen, want de jongen moet op de hoogte worden gesteld van wat hij te doen heeft! Wij kunnen tot op het laatste oogenblik wachten met hem in te lichten, zoodat hij geen tijd heeft na te denken! En laten wij nu voortgaan, want anders laat de waardige circusdirecteur ons boete betalen wegens te laat in den circus verschijnen!

De drie mannen zochten nu haastig hun kleed-

kamer op, teneinde zich voor de voorstelling te kleeden.

Zij hielden den knaap scherp in het oog maar aan de uitdrukking van zijn gezicht was duidelijk te zien, dat Granville hem nog niets gezegd had — waarschijnlijk wilde ook de bandiet tot het laatste oogenblik wachten met zijn mededeeling aan den knaap, teneinde iedere poging tot ontvluchting of verraad onmogelijk te maken.

Toen de drie „Hastings” hun nummer hadden afgewerkt, en opnieuw een verbazend succes hadden geogst, bleven zij wachten tot ook de kleine pantomime zou zijn afgelopen, waarin Raoul en zijn kleine kameraad Rita een rol vervulden.

Zij wilden den knaap zooveel mogelijk in het oog houden, want het was niet ondenkbaar dat Granville den jongen onder zijn bewaking wilde nemen, tot het tijdstip van de inbraak.

Maar deze vrees bleek ongegrond want de beide kinderen werden na afloop van de voorstelling aanstonds naar den wagen gebracht, waar zij sliepen.

Daarop wijdden de drie Engelschen hun volle aandacht aan Granville zelf.

Toen de lichten in de tent gedoofd waren, en alles daar in rust was, verliet de schurk het wagendorp, en begaf zich naar de Rue de Paris.

Hij was in gezelschap van twee stalknechts, en de drie mannen waren in een druk gesprek met elkander verdiept, en bemerkten er niets van, dat zij gevolgd werden door de pas aangenomen artisten, die er trouwens zorg voor droegen, dat zij zich op den achtergrond hielden.

Na eenigen tijd sloegen Granville en zijn metgezellen een smalle zijstraat in en Raffles, Charles en Henderson bereikten deze straat juist bijtijds, om te kunnen zien, hoe de drie kerels verdwenen in een zeer oud, vervallen huis, waar een kleine slijterij was gevestigd.

Henderson wilde er maar dadelijk op afgaan, maar Raffles hield hem glimlachend terug en zeide :

— Voor heden is het genoeg geweest, James !

— Maar Mylord — wilt gij mij dan werkelijk beletten, dien kerel de ribben te verbrijzelen ? vroeg de reus op een toon van oprechte teleurstelling. En als ik dat dan niet mag doen — waarom laat gij dan dien schobbejak niet eenvoudig arresteren ?

— Omdat hij een glas wijn is gaan drinken ? vroeg Raffles rustig. Dat is toch geen halsmisdad ?

— Maar hij wil inbreken Mylord ! riep de reus wanhopig uit.

— Zeker James — dat wil hij ! Maar zoolang hij het nog niet heeft gedaan, is hij niet strafbaar !

— Mooie wetten ! bromde Henderson-verontwaardigd.

— Zij zijn niet anders dan in je eigen land en overal elders, James ! zeide Charles lachend.

— Dan moeten zij veranderd worden, mijnheer Brand, dan moeten zij veranderd worden ! luidde de op korseligen toon geuit conclusie van den braven kerel.

Raffles had zwijgend toegeluisterd en dacht na over de zonderlinge omstandigheid, dat die reus, zoo woedend uitbarstend omdat een ander een misdaad wilde plegen, zonder het minste gewetensbezwaar zich tot de medeplichtige maakte van de daden van zijn meester — die toch wel beschouwd niet anders waren !

Raffles prentte zich de ligging van het oude huis goed in het geheugen en daarop aanvaardden de drie mannen den terugweg.

Zij begaven zich vroeg ter ruste, want er zouden den volgenden dag waarschijnlijk heel wat te doen zijn.

Den volgenden morgen was Raffles zeer vroeg op, om zijn plannen ten uitvoer te leggen.

Hij wekte Charles en gaf den jongen man zijn instructies.

Daarop kledde hij zich aan, verliet het wagendorp, en sloeg den weg naar Parijs in.

Even voorbij de Porte de Bagnolet nam hij een auto, en liet zich naar de Rue Lepic brengen.

Daar zond hij den chauffeur weg, trad het huis binnen, na de deur met zijn sleutel te hebben geopend, en veranderde zijn uiterlijk dermate dat hij niet herkend zou worden door leden van de bende, in geval die het huis van den graaf soms mochten bespioneren.

Hij trok ook andere kleederen aan en verliet het huis weder door een andere deur.

Het was bij half negen, toen hij opnieuw een auto aanriep en de chauffeur last gaf, hem naar de Ecole de Medecine te brengen.

Daar gekomen, stapte hij uit, en betaalde den man, om de rest van den weg te voet af te leggen.

Hij gaf zijn oogen goed den kost, maar hij kon niets verdachts bespeuren in den omtrek van het huis van graaf Bilancourt.

Hij schelde aan, en even later werd de deur geopend door denzelfden maître d'hotel met zijn spierwit haar, dien hij reeds bij een vroegere gelegenheid gezien had.

Germain — zoo was de naam van den trouwen bediende — keek den bezoeker verwonderd aan en vroeg wat hij wenschte.

— Is uw meester thuis ? vroeg Raffles op zijn beurt.

— Ja, mijnheer de graaf staat echter op het punt, zijn gewonen wandelrit in het bosc te gaan doen — en ik betwijfel of hij u zal kunnen ontvangen ! Kunt gij mij de boodschap niet mededeelen ?

— Onmogelijk, vriend ! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Zeg aan den graaf, dat iemand hem komt spreken over een hoogst belangrijke zaak. Kom — gij schijnt mij een man te zijn, dien men wel wat kan toevertrouwen — zeg dus aan uw meester, dat men hedennacht in dit huis wil inbreken, en dat ik hem daaromtrent wil inlichten.

Germain uitte een kreet van schrik en opende dadelijk de deur verder voor den bezoeker, terwijl hij uitriep :

— Wees dan zoo goed even plaats te nemen — ik zal mijnheer de graaf aanstonds gaan waarschuwen.

Hij wees Raffles op een der gemakkelijke rieten stoelen die in de ruime vestibule stonden en ging haastig de trap op, nu en dan in zich zelf een uitroep van schrik en verwondering uitend.

Hij bleef nauwelijks vijf minuten weg en riep reeds boven aan de trap :

— Wees zoo goed mij te volgen, mijnheer — graaf Bilancourt wacht u !

Raffles sprong haastig de trap op en volgde den maître d'hotel naar het werkvertrek van den heer des huizes.

Germain schoof hem een stoel toe en zeide :

— Mijnheer de graaf zal dadelijk tot uw dienst zijn !

Daarop vertrok hij en sloot de deur achter zich.

Raffles was alleen.

Hij keek om zich heen en constateerde dat de graaf een man van smaak en van edele liefhebberijen was — aan de wanden hingen rekken met zeer schoone wapens uit allerlei landen en tijdperken, afgewisseld met schilderijen van de meest beroemde meesters uit alle landen.

In een hoek stond een kast met een kostbare muntenverzameling, die dadelijk de aandacht van Raffles trok.

Hij stond van den stoel op, dien Germain hem had toegeschoven en bekeek de prachtige verzameling met het oog van een kenner.

Toen drentelde hij langs den schoorsteen en bekeek de portretten, die daarop geplaatst waren.

Er was een fraaie foto bij van een dame van ongeveer dertig jaar met een bekoorlijk, maar zwaarmoedig gelaat en groote droevige oogen.

Daar naast stond de foto van een knaapje

van zeker niet ouder dan anderhalf, twee jaar, in zijn hemdje gekiekt, met bloote beentjes en armpjes.

— Zeker zijn vrouw en zijn kind ! mompelde Raffles bij zich zelf. Het ventje lijkt erg op zijn moeder.

Plotseling bleef zijn blik gevestigd op een kleine vlek, stervormig, op den linkerbovenarm van het knaapje.

Hij nam de foto op en trad er dicht mede naar het raam, om haar beter te kunnen bezien.

— Dat is vreemd — mompelde hij. Dst is zeer vreemd — zeer toevallig.... of....

Op dit oogenblik ging de deur open en graaf Bilancourt stond op den drempel en keek even verbaasd naar den man, die daar aan het raam zoo aandachtig een fotografie stond te bekijken.

Raffles richtte zich op en zeide :

— Ik vraag u duizendmaal verschooning, mijnheer de graaf ! Deze foto van dit lieve kereltje trok mij zoo bijzonder aan, dat ik niet kon nalaten het wat naderbij te bezien ! Nogmaals verschooning !

Hij liep haastig op den schoorsteenmantel toe, en zette de foto weder op haar plaats.

Graaf Bilancourt had de lippen op elkander geknepen en in zijn donkere oogen verscheen een smartelijke blik.

— Verontschuldigd u niet, mijnheer ! zeide hij. Ik..... het doet mij genoeg, dat de beeltenis van mijn lieven jongen u belang inboezemde.

— Als gij het mij dan niet euvel duidt, Graaf, — dan vergeeft gij mij misschien ook wel de vraag — hoe oud uw zoontje thans is !

De graaf keek zijn bezoeker verwonderd aan maar hij antwoordde na eenige aarzeling :

— Hij zou nu negen jaar moeten zijn, mijnheer ! Maar mag ik vragen.....

— Uw zoontje is dus overleden ? ging Raffles voort.

— Ik weet het niet, mijnheer ! barstte graaf Bilancourt eensklaps uit. — Stel mij die vragen niet ! Kom ter zake, als ik u verzoeken mag ! Mijn bediende zegt mij.....

— Dadelijk mijnheer de graaf ! antwoordde Raffles zonder zich van zijn stuk te laten brengen. Maar hoe vreemd en onbeschaamd het u ook moge toeschijnen ik wilde nog zoo gaarne weten, wat er dan met uw zoontje geschied is, dat gij niet weet of het dood is of niet !

— Het is ons ontstolen, mijnheer ! antwoordde de graaf op doffen toon. Nu omstreeks zes jaar geleden !

— Had hij toen dat litteeken nog ?

— Ja, hij kreeg het toen hij met zijn armpje in een spoor viel bij het spelen in de buurt

van den stal, Maar waarom vraagt gij mij dit ?

Martel mij niet langer, en zeg mij, wat U tot mij voert !

De graaf, die zeer bleek was geworden, had zich in zijn stoel voor zijn schrijfbureau laten vallen, en wees met een gebaar zijn bezoeker een anderen stoel aan.

— Uw maître d'hotel moet het u met een enkel woord reeds hebben medegedeeld, graaf ! begon Raffles, er zal hedennacht een poging worden gedaan om in dit huis in te breken !

— Hoe weet gij dat ?

— Ik heb het plan afgeluisterd !

— Wie zijt gij ?

— Ik ben lid van het circus Bertini, dat op dit oogenblik zijn tenten heeft opgeslagen op het kermisterrein van Bagnolet !

— Wie zijn de inbrekers ?

— Een zekere Granville is de hoofdpersoon. Ik denk, dat hij zich door twee of drie anderen zal laten vergezellen.

— Hoe denken zij hier binnen te komen ?

— Zij willen een kleinen mageren knaap, eveneens lid van het gezelschap, door een nauw venster steken, dat geen man zou doorlaten, en daarop moet hij de grendels van de achterdeur schuiven, waarnaast dat venster gelegen is !

— Die jongen is dus hun medeplichtige ?

— Neen ! Hij kan er niet anders dan door bedreiging met den dood toe gedwongen worden !

— Hoe laat komen de schurken ?

— Ik vermoed om een uur of twee in den nacht ! De voorstelling moet eerst afgelopen zijn !

— En wat raadt gij mij te doen ? vroeg de graaf, die reeds een lade van zijn bureau had opengetrokken, en er een pakje bankbiljetten had uitgenomen.

— Ik zou U aanraden, graaf, voorloopig niet de politie te waarschuwen, want de schurken zijn buitengewoon wantrouwend en slim, en als gij hier een vijftal agenten ontbiedt, om hen in hinderlaag te leggen, dan zullen de inbrekers dit aanstonds weten, want gij kunt er zeker van zijn, dat uw huis den geheelen dag zorgvuldig wordt bespied !

— Maar wat dan ? Ik kan die bandieten toch niet rustig hier laten binnen dringen ?

— Ik wilde u juist voorstellen hen dit wel te laten doen, graaf ! hernam Raffles kalm. Maar stel mij en twee mijner vrienden slechts in de gelegenheid hen waardig te ontvangen — dan kunt gij nog altijd de politie laten komen !

De graaf keek Raffles strak aan, en deze begreep dadelijk wat er in hem omging.

— Dat is waar — zeide hij glimlachend. Dat

vergat ik — gij hebt niet de minste reden mij te vertrouwen, want gij kent mij in het geheel niet — misschien denkt gij wel, dat ik u hier een valstrik kom spannen !

Graaf Bilancourt kleurde licht en stamelde :

— Ik verzeker u, mijnheer

Raffles maakte een afwerend gebaar en hernam :

— Denkelyk zou ik in uw plaats juist hetzelfde gedacht hebben, graaf. Laat ik zien wat ik er op kan vinden, om Uw vertrouwen te winnen.....

Hij dacht nog een oogenblik na, terwijl de graaf zenuwachtig met het pakje bankpapier speelde en ging toen voort, terwijl hij opstond en den graaf strak aankeek :

— Misschien zult gij mij voor een onbeschaamden indringer houden, die zich in uw zaken wil mengen, graaf — en toch staat hetgeen ik u nu wil vragen, rechtstreeks in verband met den op uw huis beraamden aanslag. Ik wil U dwingen mij te vertrouwen !

— Ik begrijp U niet, mijnheer ! hernam graaf Bilancourt. Gij spreekt in raadselen ! Wat wilt gij dan nog meer van mij weten ?

— Hoe zag uw jongen er uit toen hij verdween, onder welke omstandigheden had die verdwijning plaats, wat hebt gij gedaan, om te trachten den knaap weder terug te krijgen ?

In plaats van op deze vragen te antwoorden, sprong graaf Bilancourt op Raffles toe, greep hem bij de schouders, schudde hem ruw heen en weer en riep met heesche, door zijn aandoening haast verstikte stem :

— Pijnig mij niet langer ! Ik bezweer u — wat weet gij van mijn jongen — wat weet gij van Robert ? Kunt gij mij inlichtingen omtrent hem geven ? Leeft hij ? Kan ik hem zien ? Spreek — om hemelwil spreek.

Raffles maakte de klauwende handen voorzichtig en langzaam van zijn schouders los en antwoordde :

— Ik verzoek U dringend — graaf, geef niet zoo toe aan uw aandoeningen — aan een hoop die misschien niet in vervulling zal gaan ! Als gij u reeds zoo zwak toont bij de geringe mogelijkheid dat uw zoon wellicht kan worden gevonden — hoe zal het dan zijn, als een bittere teleurstelling u wacht ?

Graaf Bilancourt wreef zich met de blanke hand over het voorhoofd en stamelde :

— Gij hebt gelijk, mijnheer ! Ik vraag u verschooning, dat ik mij door mijn drift heb laten meeslepen ! Gij ziet — ik ben nu weder kalm — zeg mij — wat weet gij, of wat vermoedt gij ?

— Luister, graaf — dan zal ik u mededeelen, wat ik dezer dagen ontdekt heb !

En nu deelde Raffles den graaf mede, wat hem in de laatste dagen wedervaren was, natuurlijk zonder hem zijn waren aard te verraden.

Graaf Bilancourt had doodstil zitten luisteren, de gebalde vuisten op de knieën, want hij was gaan zitten, daar hij blijkbaar niet meer bij machte was, zich staande te houden.

Toen Raffles zijn verhaal beëindigd had, bleef de graaf een oogenblik voor zich uitstaren — en eensklaps brak hij in een krampachtig snikken uit — en begroef het gelaat in beide handen.

Raffles was snel op hem toetreden en hield hem een glas water voor, dat hij had gevuld uit de karaf, die op een klein tafeltje dicht bij het bureau stond.

BATCO DE **WERELD** **COUPONS**

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES TURKISH

PIRATE

HOOFDSTUK VII.

DE INBRAAK.

Graaf Bilancourt dronk met gretige teugen, en droogde toen snel zijn oogen.

Hij sprong op en riep met bevende stem :

— Ik smEEK U mijnheer — breng mij dadelijk naar die lieden ! Ik wil aanstonds dien knaap zien, dien gij Raoul noemt ! Ik zal dadelijk last geven, dat men mijn snelste auto gereed maakt !

— Iets dergelijks had ik wel verwacht, zeide Raffles glimlachend, ondanks zich zelf aangedaan door de smart en de daarop gevolgde zenuwachtige vreugde van graaf Bilancourt. En toch zou ik U dringend willen verzoeken, uw rechtmatig ongeduld nog eenige uren te willen bedwingen ! Als Raoul werkelijk uw zoon is, wat beteekenen dan die paar uren meer, bij zulk een lange scheiding ?

— Maar waarom, mijnheer ? riep de graaf uit. Waarom zou ik niet dadelijk daarheen gaan en den jongen opeischen ?

— Omdat gij daardoor den inbraak zoudt verhinderen ! antwoordde Raffles kalm. Bovendien zoudt gij de kans loopen, dat de schurken eenvoudig alles loochenen als gij hen beticht van kinderroof. Het litteeken alleen is waarschijnlijk niet voldoende om den jongen als uw zoon te doen beschouwen ! Neen, eerst als de inbraak mislukt is, zullen de twee ellendelingen, Bertini en Granville elkander de schuld geven, en elkander verraden, om te trachten, hun eigen huid te redden, ten koste van den ander. En als gij hen rustig laat gaan, dan levert gij de politie een half dozijn gevaarlijke schurken in handen !

— Maar zij zullen den jongen mishandelen ! riep graaf Bilancourt uit.

— Daar behoeft gij geen oogenblik vrees voor te koesteren, graaf, zeide Raffles op stelligen toon. Mijn beide makkers en ik zullen waken, dat beloof ik U, en geen haar zal op het hoofd van den knaap gekrenkt worden, dat zweer ik.

— Oh, ik dank U ! riep graaf Bilancourt uit, terwijl hij de handen van zijn bezoeker greep, en ze drukte, alsof hij ze wilde verbrijzelen. Ik vertrouw U, en ik laat alles aan u over. Maar ik verzeker U, dat ik de minuten zal tellen, tot op het oogenblik, dat ik Robert aan het hart zal kunnen drukken !

Raffles schudde zachtjes het hoofd en hernam vermanend :

— Neen graaf, — dat moet gij niet doen ! Gij zoudt anders de teleurstelling niet kunnen dragen, als Raoul eens niet uw kind bleek te zijn !

— Ja, gij hebt alweder gelijk, mijnheer ! zeide de graaf zuchtend. Welnu dan — ik zal hopen — dat zult gij mij toch niet willen beletten !

— Neen, graaf — dat zeker niet, zeide Raffles, en dat zou trouwens vruchteloos zijn ! Maar zeg mij nu nog slechts, waar de knaap u ergens is ontstolen !

— Het geschiedde te Nizza, mijnheer. Wij waren daarheen gegaan op raad van den geneesheer. Ik had daar een groote villa gehuurd, en wij leefden zoo gelukkig mijn lieve vrouw en ik. ! Op zekeren dag keerde het kindermisje doodelijk verschrikt terug van de wandeling. Zij kon ternauwernood spreken. Met den kleinen Robert had zij een wandeling langs den zeeboulevard gemaakt en in een plantsoen, waar zich een groote zandhoop bevindt tot vermaak der kleintjes, had zij met een ander meisje plaats genomen op een bank, terwijl Robert op den zandhoop was gaan spelen. Toen zij tien minuten later naar den knaap omkeek, was hij verdwenen. Andere kinderen zeiden dat er een man was gekomen, met wien de kleine vent was meegegaan. En in plaats dadelijk de politie te waarschuwen, legde zij den langen weg naar onze villa af ! Natuurlijk liet ik dadelijk alles in het werk stellen om den knaap terug te vinden — vruchteloos evenwel. Ik besteedde er duizenden aan — en het mocht niet baten !

— Dus — de man die het kind ontvoerde, heeft niet eens geweten, wie de ouders waren ! riep Raffles uit. Nu begrijp ik ook, waarom Granville er niet voor terug schrikte den knaap te gebruiken voor een inbraak in het huis van. . . . van den man, die wel eens zijn eigen vader kon zijn !

— O, het is mijn kind, mijnheer ! riep de graaf uit. Ik gevoel het — ik weet het !

— Heb geduld tot vannacht — en gij zult u zekerheid verschaffen !

— En hoe wilt gij het inrichten dat den

jongen niets kwaads geschiedt? Gij hebt mij toch gezegd dat die ellendelingen hem misschien zouden doodden, als hij verraad mocht plegen?

— Daartoe zullen zij in het geheel geen gelegenheid hebben, graaf! antwoordde Raffles. Wij zullen er zijn — mijn makkers en ik! De knaap wordt aan een touw gebonden, opdat de bandieten hem in hun macht zullen hebben, als hij soms mocht willen wegloopen, als hij eenmaal binnenshuis is. Welnu — hij moet de achterdeur eenvoudig openen — en de rest kunt gij gerust aan ons overlaten!

— Dus — geen politie?

— Tenminste niet bij den overval! Hebben wij hen eenmaal, dan kunt gij om een paar mannen telefoneeren, ten einde de bandieten in ontvangst te nemen.

— En die Bertini?

— Dien zoudt gij er hoogstens van kunnen beschuldigen, dat hij willens en wetens voordeel heeft getrokken uit den arbeid van een kind, waarvan hij wist dat het gestolen was!

— En — nu wilt gij toch zeker wel deze weinige bankbiljetten uit mijn hand aannemen? Ik wil U niet beleedigen — maar als artist —, . . . neem het van mij aan!

— Behoudt Uw geld, graaf! zeide Raffles. Wat ik doe, zou ieder fatsoenlijk man in mijn plaats hebben gedaan — er steekt niets heldhaftigs of moedigs in!

Verwonderd en een weinig beschaamd stak de graaf de bankbiljetten weder in zijn portefeuille en met een spontaan gebaar stak hij Raffles de beide handen toe en riep uit:

— Gij hebt een edele inborst, mijnheer! Ik dank u uit den grond van mijn hart voor hetgeen gij gedaan hebt en nog voor ons wilt doen!

— Het heeft niets te beteekenen, graaf! hernam Raffles kortaf. Laat ons om half twaalf ongeveer binnen door de tuindeur, de rest vinden wij wel!

En voor graaf Bilancourt nog iets had kunnen zeggen, was Raffles heengegaan, den ander in een onbeschrijflijken toestand van opwinding en verlangen achterlatend.

De voorstelling was nog lang niet geheel afgelopen toen Raffles, Heederson en Charles zich reeds op weg bevonden naar de Boulevard Saint Germain.

In den loop van den dag had Raffles gelegenheid gehad Raoul geheel alleen te spreken, en hem in kennis te stellen van hetgeen hem dien nacht stond te wachten.

De jongen, die in die weinige dagen reeds een innige genegenheid voor Raffles en zijn vrienden had opgevat — de knaap was zoo weinig liefde

gewend! — luisterde aandachtig toe.

Hij scheen niet eens zeer verwonderd te zijn over hetgeen Raffles hem zeide, wel te verstaan, zonder met een enkel woord gewag te maken van zijn vermoedens aangaande de verwantschap met den graaf.

En het dappere kereltje beloofde alles trouw te zullen doen, wat Raffles hem gelastte.

En zoo begaven de drie mannen zich op weg met de zekerheid dat het drama spoedig zijn ontkenning tegemoet zag.

Het was juist half twaalf, toen Raffles het afgesproken teeken aan de tuindeur gaf, die in een verlaten straat uitkwam.

Dadelijk werd deze deur geopend door Germain die waarschijnlijk de wacht had gehouden, en door zijn meester van alles op de hoogte was gebracht.

In het licht van de ganglamp was het duidelijk te zien, dat de oude man geweend had.

Hij bracht de drie mannen dadelijk naar de werkkamer van den graaf, waar zij thans niet alleen hem, maar ook de gravin aantroffen, die zeer bleek was.

Graaf Bilancourt trad Raffles tegemoet, en stak hem zijn makker de hand toe.

— Luister mijnheer! begon hij. Ik wilde mijn vrouw er buiten laten — maar Germain en ik konden het geheim niet bewaren — zij heeft het als moeder op ons gelaat moeten lezen — en nu weet zij alles — en zij hoopt en verlangt met mij!

— Dan hoop ik van ganscher harte, dat Madame la comtesse niet vruchteloos zal hebben verlangd! zeide Raffles op ernstigen toon, terwijl hij een buiging voor haar maakte die van een circusacrobaat wel wat al te salonmatig was.

Daarop vervolgde hij, zich tot den graaf wendend:

— Ik behoef U zeker niet te zeggen, dat hier in huis alles duister moet zijn, en dat er niet het minste gerucht mag worden gemaakt! Bij den minsten of geringsten argwaan zouden de bandieten het op een loopen zetten!

— Dat begrijp ik, mijnheer! Wij voegen ons geheel naar uw instructies! Maar ik smeed u, mij behulpzaam te laten zijn! Ik ben nu zeer rustig, en ik ben zeer vaardig op de revolver!

— Als gij mij kunt verzekeren dat gij volstrekt niets zult doen, voor ik het sein geef, dan is uw hulp zeker van groot nut! zeide Raffles. Wij zijn dan met vier man — ruimschoots voldoende, om ons van de kerels meester te maken! Maar laat alle bedienden gewoon naar hun kamers gaan, voorzoover zij zijn ingelicht!

— Alleen Germain weet er iets van, mijnheer.

— Zooveel te beter! Dan zullen wij onze posten langzamerhand gaan innemen. Beter te vroeg dan te laat!

Een uur later leek alles in het groote huis in diepe rust te zijn, en alle lichten waren gedoofd.

Maar niet ver van de achterdeur stonden vier mannen, die klaar wakker waren en al hun zintuigen goed den kost gaven!

Het was reeds over half twee, toen het scherp gehoor van Raffles buiten een licht gerucht waarnam.

Daarop werd het kleine raampje niet ver van de achterdeur geopend, dat ternauwernood een paar decimeter hoog en breed was, en een zwak schijnsel drong naar binnen.

Toen verscheen de vorm van een hoofd door de opening, en even later konden de drie mannen niets meer onderscheiden — Raoul wrong zich op dat oogenblik door de nauwe opening.

Niet zoodra had hij zich geruischloos op den grond laten zakken, of hij greep het mes van den stoel, hetwelk hij daar volgens instructies van Raffles wist te zullen vinden en sneed er vlug het touw mede door, dat hem om het middel gebonden was.

Hij bleef het echter stevig met de linkerhand vasthouden, opdat de bandieten daarbuiten zouden gelooven, dat hij nog altijd vastgebonden was.

Nu sloop hij naar de deur en schoof voorzichtig de grendels terug, om tenslotte den sleutel in het slot om te draaien.

Toen ging de deur langzaam open.

Flauw waren de gedaanten van drie mannen te zien.

Maar reeds het volgend oogenblik waren zij binnen en ging de deur weder dicht.

Bijna tegelijkertijd draaide Raffles den schakelaar van het electrisch licht om en de gang, waarop de achterdeur uitkwam, was nu tot in alle hoeken en gaten verlicht!

De drie verraste bandieten uitten een kreet van schrik, en wilden vluchten.

Maar dadelijk klonk het bevel:

— Handen op of wij schieten!

En bij wijze van waarschuwing vuurde Raffles zijn revolver in de lucht af.

Een der schurken had echter de deur al bereikt en rukte haar open.

Maar voor hij buitenkwam, had Henderson hem in den kraag gegrepen, en trok hem kalmpjes achteruit met evenveel gemak, alsof de kerel een konijn geweest ware, bij den staart uit zijn hol getrokken.

De anderen hadden begrepen, dat tegenstand niets zou baten en Raffles en Charles konden hen boeien, terwijl de graaf hen met zijn revolver in bedwang hield.

Granville wierp een blik vol haat op den knaap, die stil en zwijgend op eenigen afstand was blijven staan, maar hij zeide geen woord.

— Zij zijn weerloos, graaf! Telefooneer nu om de politie, als gij wilt! Maar eerst — gij begrijpt mij!

Graaf Bilancourt knikte en zocht met den blik den kleinen Raoul.

Hij vloog op hem toe en stroopte snel zijn mouw op.

Hij bekeek het litteeken aandachtig, zag den knaap diep in de oogen, die hem bleek en verwonderd aanzag, en in een gesmoorden snik, terwijl hij den jongen in zijn armen knelde, klonk het:

— Mijn kind — mijn lieve jongen!

HOOFDSTUK VIII.

HET NASPEL.

Raffles drong den gelukkigen vader weder zachtjes naar de deur en zeide:

— Laat de gravin in uw geluk deelen! Ik heb wat met de lieden te bespreken, in afwachting van de politie! Over een kwartier kunt gij terugkeeren!

Zoodra de deur achter den graaf was dichtgevallen, die zijn arm om de tengere schouders van den zoo onverhoopt teruggevonden zoon had geslagen, trad Raffles op Granville toe, keek hem diep in de oogen en zeide:

— Luister eens goed, man! Over een kwartier zult gij gevangen zijn — en ik geloof dat de politie erg in haar schik zal zijn met dien vangst!

Maar eerst zult gij zoo vriendelijk zijn, mij te zeggen, waar de ingang van de catacomben is, die uw bende als schuilplaats dienen!

Granville werd zeer bleek maar hij trok verachtelijk de schouders op en zeide:

— Ik weet niet wat gij bedoelt! Ik ken geen catacomben!

— Niet? Dan weet ge dus minder dan uw vriend Dujardin, de chauffeur van graaf Bilancourt?

De schurk verschrok blijkbaar hevig maar hij antwoordde niet en klemde de tanden op elkander, vast besloten om niets te zeggen.

— Zoo — gij wilt dus niets loslaten? ging

Raffles rustig voort. Nu dan zal ik andere maatregelen moeten nemen!

Snel trad hij op den bandiet toe, en doorzocht haastig en vlug zijn zakken totdat hij een papiertje in de hand hield, waarop met rooden inkt geschreven stond:

— Heden nacht om half drie bekende plaats.

— Wel zoo, — vannacht is er dus een bijeenkomst! zeide Raffles, den bandiet scherp opnemend. En natuurlijk in de catacomben! Nu, ik ken iemand die bij die bijeenkomst niet zal ontbreken!

Granville liet een hoonend lach hooren en schreeuwde:

— Ik tart je de plek te vinden, mijnheer de zoogenaamde kunstenaar! Je hebt je rol goed gespeeld, mijnheer de detective!

— Merci! zeide Raffles droogjes. Je wilt dus de plek niet noemen?

— Nooit!

— Dan zal ik je er toe moeten dwingen!

Met een enkelen stap was Raffles bij den bandiet, en keek hem nu recht in de pupillen van zijn oogen.

De bandiet trachtte dien scherpen, doorborenden blik uit te wijken — zijn oogen te sluiten — het was onmogelijk!

Hij gevoelde 'n onoverkomelijke loomheid over zich komen, en hij moest naar de groote, strenge grijze oogen met hun metalen glans kijken!

Snel voelde hij zijn bewustzijn en zijn eigen wil uit zich wegzinken.

Charles had zwijgend en met kloppend hart ter zijde gestaan.

Hij kende de kracht van Raffles' hypnotischen blik maar het was toch nog niet zeker, dat Granville een goed sujet zou zijn.

Maar lang behoefde hij niet in onzekerheid te verkeerren, want aan de uitdrukking van de oogen van den bandiet zag hij duidelijk dat hij in een hypnotischen slaap geraakt was.

Vijf minuten gingen vol spanning voorbij en toen slaakte Raffles een diepen zucht van vermoeienis — en tevens van zegepraal.

Het was hem gelukt — hij had Granville in een hypnotischen slaap weten te brengen.

Hij trad weder tot dicht op den schurk toe, en vroeg op zachten toon:

— Verstaat gij mij?

— Ja! antwoordde de ander met een toonlooze stem, en zich blijkbaar in het geheel niet bewust van zijn antwoord.

— Gij kent de plaats van bijeenkomst?

— Ja!

— Breng er ons dan aanstonds heen.

Granville knikte bevestigend, zonder voor het overige zich te bewegen.

— Ik waarschuw je, Granville, schreeuwde

eensklaps een der gebonden inbrekers, denk er om wat je boven het hoofd hangt!

Maar Charles wendde zich spottend tot den schreeuwer en zeide:

— Zet niet zoo'n keel op, goede vriend! Granville moet wel antwoorden — of hij wil of niet, en hij zal ook alles doen, wat mijn vriend van hem verlangt!

Raffles had zich intusschen met de politie in verbinding gesteld, en tien minuten later hield een auto voor het huis stil, waaruit een twaalftal agenten te voorschijn kwamen, onder bevel van een commissaris, Ladeau geheeten.

Deze was niet weinig verbaasd, toen hij daar in de groote vestibule, waarheen de bandieten waren overgebracht, de geheele toedracht der zaak vernam — natuurlijk voor zoover Raffles hem die goed vond mede te deelen.

Graaf Bilancourt was eveneens teruggekeerd, thans zonder den jongen Robert, die zich bij zijn innig verheugde moeder bevond en hij vertelde Lebeau wat er met het gestolen kind geschied was.

Maar de verrassing van den commissaris nam nog toe, toen hij daar midden in de groote vestibule de onbewegelijke gedaante zag van Granville die wezenloos voor zich uitstaarde.

— Wat is er met dien man? vroeg hij.

— Hij slaapt, mijnheer! antwoordde Raffles kalm. Ik ben zoo vrij geweest hem te hypnotiseeren, omdat hij ons niet de plek wilde aanwijzen, waar de bandieten bijeenkomen — zeer waarschijnlijk in gezelschap van een zekeren Dr. Cox.

Lebeau keek Raffles met groote oogen aan en riep toen uit:

— Maar hoe weet ge dit alles, en wie zijt gij toch mijnheer?

— Een simpel circus-artist! antwoordde Raffles schouderophalend. Ik heb den toegel van den schurk gisteravond heel toevallig afgeluisterd en toen ook vernomen dat hij het zoontje van den graaf een jaar of zes geleden gestolen heeft, en dat is alles.

— Maar dien Dr. Cox dan?

— Daar spraken zij ook over — het moet een beruchte Engelsche bandiet zijn, zeide Raffles langs zijn neus weg. Maar als ik U een raad mag geven, mijnheer de commissaris, dan moet gij U hier niet te lang ophouden, maar liever eens inzage nemen van die brieven, die ik uit den zak van dat heerschap gehaald heb! Gij zult hierin vermeld vinden dat er vannacht om half drie een samenkomst is in de catacombe, ergens in Bagnolet.

— Dan moeten wij ons zeker haasten! riep Lebeau vol dienstijver uit. Het is bijna kwart over tweeën! Maar wacht eens — zoo viel hij zich zelf in de rede, wat hebben wij aan die

mededeeling, als wij niet weten waar die plek is ?

— Dat zal de slapende schobbejak ons wel zeggen ! kwam Raffles vriendelijk. Als ge mijn hulp wilt aannemen, mijnheer de commissaris, dan zijt gij binnen een half uur waar gij wezen wilt. Ik hoop dat gij mijn aanbod niet zult afslaan — zelf zoudt gij trouwens niets uit den man krijgen ! Hij zal mij alleen gehoorzamen.

— Laat ons dan aanstonds op weg gaan, mijnheer ! hernam Lebeau, zeer verheugd en opgewonden wegens het vooruitzicht dat hij misschien een groot aantal bandieten zou kunnen vangen.

Aanstonds werd alles in gereedheid gebracht en de twee medeplichtigen van Granville werden weggeleid door een paar andere agenten, die ter versterking waren aangerukt.

Graaf Bilancourt had Raffles terzijde genomen, drukte hem met kracht de hand en zeide geroerd :

— Mijn waarde vriend — het grootste geluk dat mij ooit kon wedervaren, heb ik aan u te danken ! Wilt ge mij werkelijk niet in de gelegenheid stellen, U daarvoor een belooning te schenken ?

— Neen graaf ! antwoordde Raffles met een flauwen glimlach. Ik kan mij geen grooter belooning denken dan — — — dat ik een goede daad heb kunnen verrichten. Dat maakt veel goed !

En vóór de graaf nog iets had kunnen zeggen, was Raffles weggesneld, en de anderen achterna gegaan, die reeds in de auto hadden plaats genomen.

Raffles ging recht tegenover Granville zitten die den Commissaris naast zich had, en vroeg toen met zachte stem :

— Waarheen moeten wij ons het eerst begeven ?

— Naar Bagnolet !

— Waar is de ingang naar de catacombe ?

— In een klein oud huis in de Rue de Feu, een zijstraat van de Rue de Paris.

— Wacht, dat zal het wijnhuis zijn, waarin ik den kerel gisteren met zijn twee medeplichtigen heb zien binnegaan ! bromde Raffles in zichzelf.

Daarop verhief hij zijn stem en beval :

— Rijdt naar Bagnolet, goede vriend, en volg de Rue de Paris, tot even voor de Rue de Feu. Gebruik, eenmaal in de voorstad zijnde, zoo min mogelijk en liever in het geheel niet de hoorn, want het is van belang, dat de schurken onze nadering niet bemerken.

De rit begon en de reusachtige auto snelde in groote vaart door de verlaten straat.

Het was kwart voor drieën, toen zij de Porte de Bagnolet doorreed, en een kwartier later

stond de groote wagen stil tien meter voor de Rue de Feu.

— Vraag hem nu eens, hoe wij daarbinnen moeten komen, mijnheer, als ik u verzoeken mag ! zeide Lebeau.

Raffles bracht de vraag aan den gehyponotiseerden Granville over, en dadelijk kwam het antwoord op denzelfden eigenaardigen vlakken toon van zooeven :

— Op de binnenplaats is een deur die toegang geeft tot een breeden gang. De twee laatste zerken daarvan vormen een soort luik, hetwelk men kan oplichten, door aan den ring te trekken die dicht bij de kraan van de waterleiding in den muur zit.

— Maar zijn er geen wachtposten ? vroeg Raffles verder.

— De waard zit achter de toonbank en men moet een wachtwoord noemen. Dan trekt hij aan een touw waardoor een grendel wordt teruggetrokken van de deur van de binnenplaats, hij moet het touw zoolang vasthouden, tot degeen die de deur gepasseerd is, op een electrischen knop drukt, die naast zijn toonbank uitkomt, want anders zou de grendel, door een sterke veer bewogen, weder op zijn plaats schuiven.

— Wat is het wachtwoord voor vannacht ?

— Dood aan John Raffles !

De Groote Onbekende meesmuilde iets dat niemand verstond en vroeg tenslotte :

— Er is natuurlijk een tweede uitgang in geval van een overval ?

— Er zijn er verscheidene ! Maar men moet den weg kennen ! Men moet een geboren Parijzenaar zijn, anders verdwaalt men er — en wie eenmaal verdwaalt in de catacomben, die is verloren !

— Beschrijf mij den weg van het luik af verder ! beval Raffles.

— Een steenen trap van twintig treden af, die uitkomt in een grooten kelder. Daar staat een wijnrek, dat gemakkelijk verplaatsbaar is, want het is op kleine wielen geplaatst. Men heeft niets anders te doen dan het terzijde te trekken, en dan maakt men de opening bloot tot een onderaardsch hol, waarop verscheidene gangen uitkomen. Door een van die gangen vloeit een riool, die gang moet men volgen, en ongeveer 100 meter verder bereikt men een tweede hol waar de bijeenkomst plaats heeft, en waarop eveneens verscheidene tunnels uitloopen.

— Dan weten wij genoeg ! kwam Raffles.

Hij wendde zich tot den commissaris en vervolgde :

— Het overige zal ik aan u moeten overlaten mijnheer. Ik hoop alleen maar dat gij mij en mijn beide vrienden zult veroorloven, bij wijze

van belooning voor onze goede diensten aan de kleine onderneming deel te nemen. Reken er op, dat gij tegenover een half honderd bandieten komt te staan ! En dan is de hulp van een zestal krachtigē vuisten niet te versmaden.

— Denkt gij dat het er zooveel zullen zijn, mijnheer ? riep Lebeau een weinig verschrikt en onthutst uit.

— Zeker niet veel minder althans ! Maar mijn vriend die daar zit is wel ongeveer 8 sterke mannen waard !

Met deze woorden wenkte Raffles naar Henderson, die met de armen over elkaar tegen een der kussens gerust had, en rustig een tukje had gedaan !

De agenten stegen nu allen uit, en Granville werd stevig geboeid, waarop Raffles hem snel wakker maakte.

De bandiet wreef zich suf de oogen, keek om zich heen — maar voor hij tot het besef kwam wat hij gedaan had was de auto reeds met hem weggereden, om hem even te gaan afleveren op het dichtst bijzijnde politiebureau.

Vandaar keerde de auto met 4 man terug — de eenigen die er te missen waren en toen kon de jacht beginnen.

Voorzichtig sloop de kleine troep de Rue du Feu in, en op een tiental meters voor het wijnhuis zeide Raffles op fluisterenden toon tot den commissaris :

— Met mijn beide vrienden zal ik vooruit gaan en den waard overweldigen. Zoodra dat gebeurd is zal ik U wenken !

— Goed ! antwoordde Lebeau met gedempte stem, die daarop aan zijn mannen zijn instructies gaf.

Raffles, Henderson en Charles die nog altijd hun eenvoudige, versleten kleederen droegen, slenterden verder, duwden de deur van het wijnhuis open en traden binnen.

In de gelag kamer zaten een vijftal mannen, en achter de toonbank leunde een kerel met een gemeene tronie en den kop van een nijdigen bulldog.

Hij keek verbaasd en wantrouwend op, bij het zien van de drie vreemdelingen, en dadelijk klonk het fluisterend over zijn lippen :

— Het wachtwoord !

Nu wilde het ongeluk, dat Henderson zooeven volstrekt niet gehoord had wat Granville antwoordde op de vraag van Raffles en zoo was zijn repliek even onverwacht als krachtig — hij stak eenvoudig zijn reusachtigen arm over de toonbank, scheen daar wat te grabbelen, zooals een vischboer in een bak met schol doet, en trok toen in een wip den waard over het zink van zijn toonbank heen, die woedend met zijn beenen spartelde, terwijl links en rechts glazen

en flesschen met luid gerinkel over den vloer vielen.

— Ik weet niet of dit het goede wachtwoord is, vriend, maar je moet het er maar mee doen, riep Henderson, en tegelijkertijd kwakte hij den bandiet in een hoek van de gelagkamer waar hij als een hoop vodden blef liggen.

De andere kerels waren door dit optreden zoo verrast, dat zij nog niet eens goed begrepen wat er gebeurd was, toen zij reeds de revolvers van Raffles en Charles op zich gevestigd zagen.

Een hunner wilde naar de achterdeur snellen, maar hij werd achterhaald door een zwaren stoel, die, geworpen door den krachtigen vuist van Henderson, door de lucht suisde, den vluchteling als het ware met zijn vier pooten omvatten en hem tegen den grond wierp.

Charles was naar de deur gesneld, en wenkte de agenten die aanstonds kwamen toesnellen en zich van de 5 bezoekers meester maakten, die echter bezwoeren dat zij volkomen onschuldig waren en niet begrepen wat men van hen wilde.

Zij werden echter zwaar geboeid weggeleid en daarop zocht Raffles het grendeltouw achter den toonbank, trok het met kracht naar zich toe, en maakte het vast aan een knop van het vensterraam.

Daarop snelden allen door de achterdeur de binnenplaats over en konden nu gemakkelijk de eenige deur, die zich daar bevond, openen.

Het luik achter in de gang werd geopend, men daalde naar den kelder af, waar het wijnrek ter zijde werd geschoven, ging door de opening en volgde nu zoo voorzichtig mogelijk een der negen gangen — die van het riool.

Tien minuten later stonden de agenten en de drie Engelschen stil voor een zware, met ijzer beslagen deur, die waarschijnlijk alleen van binnen geopend kon worden.

Raffles bracht zijn mond bij het oor van den commissaris en fluisterde :

— Ik heb twee revolvers in mijn zak — ik zal er een door het slot heen leeg schieten, en dan zal de sluiting wel vernield zijn, waarop mijn vriend de reus het overige zal doen — een ander middel is er niet, tenminste als wij hen willen verrassen.

De commissaris knikte, Raffles trok zijn revolver en zeer snel achter elkander knalden de zes schoten.

Daarop wierp Henderson zich met al zijn gewicht — hondervijftig kilo, zooals hij altijd vol trots placht te zeggen — tegen de post van de deur, die met geweldig gekraak openvloog.

De agenten stormden naar binnen — en zij stonden in een pikdonkere ruimte want de bandieten hadden dadelijk na het vallen der

schoten het licht uitgedraaid.

Maar Raffles en Charles lieten onmiddellijk hun krachtige elektrische zaklantaarns werken — en bij dat licht begon een hevig gevecht, want de bandieten waren niet van plan zich zonder slag of stoot over te geven.

Henderson verrichtte wonderen!

Hij had op zijn weg een zware tafel aange- troffen, het meubel onderste boven geworpen, en er een der pooten afgebroken, welke hij nu bij wijze van knots om zich heen zwaaide en op de koppen der bandieten liet neerbeuken.

Een der agenten had de schakelaar van het electrisch licht weten te vinden en nu duurde het niet lang of de strijd was in hun voordeel beslist.

Een achttal bandieten hadden in het stof moeten bijten, en zestien anderen waren zwaar-

gewond — waarvan er twaalf alleen op rekening van Henderson kwamen.

Maar vruchteloos zag Raffles rond naar Dr. Cox!

Hij was verdwenen, en toch wist Raffles heel zeker, dat hij de stem van zijn doodsvijand gehoord had.

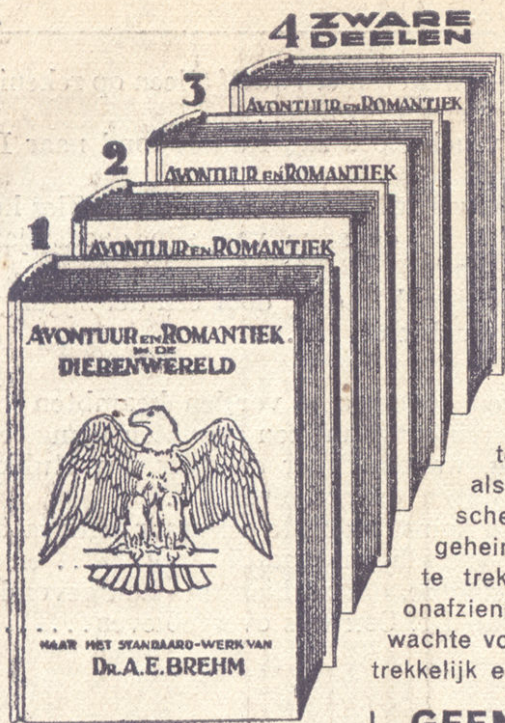
Waarschijnlijk had hij door een der zijgangen kunnen vluchten!.....

Veertien dagen later vonden beambten van de stadsreiniging in een verlaten gang een geraamte, waaraan hier en daar nog stukken vleesch waren overgebleven....

Bij hun komst vluchtte een waar leger ratten van hun vreeselijken maaltijd weg..... en de politie geloofde, dat zij hier alles had gevonden wat er van Dr. Cox was overgebleven.....

De volgende aflevering bevat:

LIEFDE EN LIST.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4
DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten

200 foto's
250 teekeningen

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

**GEEN DROOG
WETENSCHAPPELIJK
WERK** ←

MAAR uiterst boeiende verhalen van onver-
schrokken reizigers, die de wildernissen
der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame
oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak
ten prooi aan de hevigste ontberingen : : . . . De lezers worden
als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorsch-
ers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke
geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee
te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen
onafzienbare steppen en woestijnen En deze verhalen, vol onver-
wachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aan-
trekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dier-
kundige

Dr. A. E. BREHM

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernis-
reizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door
pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele
persbeoordeelingen :

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen
en de mooie illustraties Rijk vertelmateriaal voor de scholen
Gezellige boeken Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de
lezer geboeid en dat blijft zoo!

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keurraad) en
Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de
jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen
boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en
voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te ge-
nieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan
te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld.
Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaan-
den bon.

BON ←

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C.
Ondergeteekende wensch franco-huis te ontvangen de vier in pracht-
band gebonden deelen van Uw uitgave :

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

* { tegen betaling à contant van fl. 12.—
tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2.50
tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—
Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maand. termijn van fl.
is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM

ADRES

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt. L.L.

GEGARANDEERD ECHTE

475

DIAMANTEN RINGEN 14 KARATAATS GOUD

REEDS
VANAF

BATCO DE WERELD
COUPONS

GARANTIEZEGEL

OP ELK ETUI

BATCO DE WERELD COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

- CLYSMA_{Nº30} 1¼ct || NORTH STATE 1¼ct
- MAVRIDES 1¼ct || GOLDDOLLAR 1ct
- MASPERO_{Nº2} 1½ct || PIRATE 1ct
- BRISTOL 1ct || FLAG 1ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekkade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON voor 5 gratis punten en ringen catalogus

GRATIS PUNTEN

te posten in open enveloppe, porto 1½ ct.

Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekkade 12-14

Naam:

Adres:

Stad:

MARY LAWLOR EN STANLEY SMITH DE BEKENDE METRO-GOLDPYNN MAYER ARTISTEN

L 26

Gefieve mij gratis en franco Uw nieuwe Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van éénzelfde adres wordt slechts een dazer bonz geaccepteerd.